

24EDU - Doi pentru educație

Liceul Tehnologic
**"Dimitrie
Leonida"**
Petroșani

&
Școala
Gimnazială **"I.D.
Sîrbu"** Petrila

2021-2022

Numărul **3**

ISSN: 2734-8725

ISSN-L 2734-8725

Liceul Tehnologic "Dimitrie Leonida" Petroșani

&

Școala Gimnazială "I.D. Sîrbu" Petrila

Colectivul de redacție:

Școala Gimnazială "I.D. Sîrbu" Petrila:

Prof. Biro Ana Maria

Prof. Zorilă Coculeana

Liceul Tehnologic "Dimitrie Leonida" Petroșani:

Prof. Cercel Ana Maria

Prof. Paraschiv Camelia

Coperta revistei este realizată de domnul prof. Chișta Radu – Clubul Copiilor Petrila

Adresa: Școala Gimnazială "I.D. Sîrbu" Petrila

Str. Tudor Vladimirescu, nr.5, Petrila,

Jud. Hunedoara, cod. 335800

e-mail: scidsirbu@yahoo.com

www.leonida-petrosani.ro

<https://scoala.idsirbu.ro/>

ISSN: 2734-8725

ISSN-L 2734-8725

Autorii articolelor își asumă răspunderea pentru originalitatea, claritatea și corectitudinea materialelor publicate. Imaginile sunt preluate de pe Internet.

Înainte de a începe.....

... menționăm că revista este ilustrată prin bunăvoința domnului profesor Chința Radu și a doamnei profesoare Chința Cipriana. Acestea sunt mesajele celor doi artiști pentru dumneavoastră:

"În această perioadă de pandemie și post-pandemie suntem doritori de activități creative, menite să ne scoată din starea de mahmureală spirituală în care tindem să cădem cu toții. De aceea atelierele Clubului Copiilor, ai Școlii I.D Sîrbu Petrila și ilustratia.ro s-au gândit să realizeze pentru încântarea dumneavoastră spirituală o serie de desene menite să ne bucure privirea."

*Prof. Radu Dacian Chința (www.ilustratia.ro)- profesor de artă populară la Clubul Copiilor
Valea Jiului- Petrila*

"Dacă e să le oferim copiilor teme de desen adecvate vârstei lor, trebuie să le înțelegem stările de spirit, să le simțim trăirile, sa nu-i speriem cu informații inutile și uneori inadecvate. Cu multă experiență în ceea ce privește educația plastică pot sfătui toți copiii că este foarte bun acest exercițiu de manifestare a talentului și de exprimare a creativității, exercițiu de realizare a unor lucrări plastice. Menirea lor este să dea o stare de bine, dar și să antreneze gândirea de tip analitic. Așadar desenul nu ne poate face decât bine, deci... să desenăm!"

*Prof. Chința Cipriana Maria - profesor de educație plastică la Școala Gimnazială I.D. Sîrbu
Petrila*

Cuprins

Înainte de a începe	3
Creativitatea și stimularea comportamentului creativ în școală	6
Prof. Andrei Beatrice-Mirela, Școala Gimnazială „Ion Desideriu Sîrbu” Petrila	6
Abordarea modernă a lecțiilor de biologie din perspectiva formării competențelor specifice	9
Profesor, BAUMAN CRISTINA, Colegiul Național „Decebal” Deva.....	9
9	
Formarea competențelor în activitatea didactică	12
Prof. Bălici Claudia, Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă ”Rudolf Steiner” Hunedoara	12
Caracterul transdisciplinar al predării	15
Prof. Biro Ana-Maria, Școala Gimnazială „Ion Desideriu Sîrbu” Petrila.....	15
Avantaje și limitări în aplicarea metodelor activ-participative	18
Prof. Blaj Mihai Alexandru, Liceul Teoretic ”I.C. Brătianu” Hațeg, județul Hunedoara.....	18
Munca - mijloc educativ	22
Prof. BOLOG RODICA - Școala Gimnazială I. D. Sîrbu Petrila	22
Opționalul ca disciplină școlară	23
Prof. înv. primar BRÎNZAN ARGENTINA - Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani	23
Să educăm prin pilde și povestioare !	25
Prof. Colojvari Timea-Alice - Școala Gimnazială <i>Ion Desideriu Sîrbu</i> Petrila	25
Tradition as a part of vet education	26
Branko Rumenović, mag.oec. and univ.spec.oec., prof. mentor,.....	26
Bernardin Frankopan Grammar and Vocational School, Ogulin, Croatia.....	26
Educația în contextul calității vieții	29
Prof. Dacia-Petronela Costea, Liceul Tehnologic „Dimitrie Leonida” Petroșani	29
De ce sunt importante în educația copilului regulile stabilite într-o familie?	31
Prof. În. Preșcolar Dan Ionela Elisabeta - Școala Gimnazială ”Ion Desideriu Sîrbu”-Petrila.....	31
Top 10 cele mai frumoase orașe mici europene	32
Prof. Ilea Ciprian - Colegiul Economic „HERMES” Petroșani	32
Abilitățile sociale - noul secret al succesului	37
Profesor, Ința Ramona-Estera, Colegiul Economic „HERMES” Petroșani	37
Gestionarea conflictelor la copii	40
Prof consilier școlar Iozsa Diana Victorina - CJRAE HD locație Șc. Gimn. „I.G.Duca” Petroșani.....	40
Implicarea familiei în activitățile specifice alternativei step by step	41
Prof. înv. primar Irofti Adriana Mihaela - Școala Gimnazială I.D.Sîrbu Petrila.....	41
Comment ne pas perdre l'interaction entre les apprenants tout en profitant des avances technologiques?	43
Prof. Mihoc Luminita - Colegiul National ”Mihai Eminescu” Petrosani	43
Evaluare prin itemi de tip eseu	45
Prof. Mititelu Ana-Maria – Școala Gimnazială”I.D.Sîrbu” Petrila.....	45

Moneymindset high school student	46
Manuela Mihaljević Sabljak - teacher of economic group of subjects	46
Educația interculturală în grădiniță	49
Prof. înv. preșcolar Olah Ionela Cosmina - Școala Gimnazială „I.D.Sîrbu” Petrila	49
Predarea în sistem hibrid	50
Prof. Paraschiv Camelia-Liceul Tehnologic „Dimitrie Leonida” Petroșani	50
O problemă practică: determinarea înălțimii unui copac folosind legile reflexiei printr-o oglindă plană	52
Prof. Perca Minodora-Elis , Liceul Tehnologic Lupeni	52
Cultivarea gustului pentru lectură la clasele gimnaziale	53
Bibliotecar Scafariu Angela - Școala Gimnazială „Ion Desideriu Sîrbu” Petrila.....	53
Cadrul didactic în contextul democratizării vieții școlare	55
Prof. Scafariu Corina Anișoara - Școala Gimnazială Ion Desideriu, Petrila.....	55
Învățarea bazată pe joc de rol	57
Prof. Ciobanu Simulescu Iuliana - Liceul Tehnologic ”Transilvania” Deva	57
Metode interactive pentru un învățământ eficient	58
Prof. Todorici Monteola-Ilona, Colegiul Tehnic „Constantin Brâncuși” Petrila	58
Metode de stimulare a creativității în cadrul învățării active la limba și literatura română. Metoda Frisco	61
Prof. Dr. Țene Simona - Colegiul Național Pedagogic “Regina Maria” Deva	61
Avantaje si dezavantaje ale comunicării electronice	65
Prof.în. primar Vulc Elena Mihaela - Colegiul Național „Mihai Eminescu”Petroșani	65
Fitoterapia - terapia cu plante	66
Prof. ZORILĂ COCULEANA, Școala Gimnazială „I.D. Sîrbu” Petrila.....	66
Școala un liant între bunici, părinți și copii	69
Prof. Marioane Cristiana Maria - Liceul Tehnologic „ Dimitrie Leonida ” Petroșani	69
Învățăm împreună!	71
Prof. Mihaela Marița - Liceul Tehnologic „Dimitrie Leonida” Petroșani.....	71

Creativitatea și stimularea comportamentului creativ în școală

Prof. Andrei Beatrice-Mirela, Școala Gimnazială „Ion Desideriu Sîrbu” Petrila

Munca activă și creativă a elevului se bazează pe procedee de construcție a cunoașterii, de restructurare a ideilor, de gândire, de creare a mediului propice de desfășurare a activității.

Ca principiu general formarea și dezvoltarea creativității necesită parcurgerea drumului de la simplu la complex, metode active (problematizarea, descoperirea), cunoașterea temeinică a posibilităților intelectuale, volitive și

Creativitatea reprezintă capacitatea individului de-a concepe și realiza produse cât mai diferite de cele existente. Practicile educative de predare și de stimulare a potențialului creativ al elevului sunt metode moderne de cooperare și reflexie asupra învățării. Specific instruirii interactive este relația care se stabilește atât între elevi și profesori cât și între elev-elev.

Creativitatea este deseori privită ca un proces misterios, ce caracterizează un număr restrâns de artiști și inventatori geniali în marile momente de inspirație. În fapt noi toți suntem prezumtivi creativi. Ori de câte ori rezolvăm o problemă într-o manieră inedită sau descoperim o nouă utilitate a unui obiect banal este solicitată într-un grad mai mare sau mai mic capacitatea noastră creativă.

morale ale elevilor, a supleței sistemului lor nervos, precum și activități de înlăturare a factorilor care pot frâna, dezvoltarea creativității (timiditatea, teama de a nu greși, descurajarea, lipsa perseverenței).

Atitudinea activă și creatoare a elevilor este o consecință atât a stilului de predare al profesorului cât și a obișnuinței elevului de a se raporta la sarcina primită. Prin felul în care profesorul poate solicita răspunsuri la o problemă, prin felul în care organizează activitățile elevilor,

prin accentul pe care îl pune pe dezvoltarea proceselor practice, profesorul influențează comportamentul activ și creativ al elevului, îl stimulează sau îl inhibă.

Stimularea spiritului de inițiativă și a creativității elevului, crearea unui mediu de învățare interactiv, atrăgător și dinamic stă în puterea profesorului. Învățarea prin cooperarea asigură dezvoltarea relațiilor optime, manifestării creatoare și active a elevului în clasă. Ea dezvoltă și întreține motivația internă a acestuia, favorizând implicarea activă în sarcină și contribuțiile creative, originale ale participanților.

Strategia didactică este responsabilă, în mare parte, de stimularea potențialului creativ al copilului preșcolar. În acest sens, ea va viza:

- stimularea curiozității și a trebuinței de cunoaștere la elevi;
- declanșarea motivației pozitive și afective;
- asigurarea unui climat educațional dezinhibant, amenajat pe centre de activitate;
- jocul și metode pedagogice active;
- conduite didactice flexibile, care permit libera exprimare a copilului, încurajează autonomia, inițiativa și creativitatea lui;
- valorificarea activităților opționale, care pot fi alternative eficiente celorlalte modalități privitoare la stimularea creativității elevilor de orice vârstă.

Conduita creativă a cadrului didactic este unul din factorii care asigură dezvoltarea potențialului creativ al elevilor. Predarea, ca proces creativ, presupune ca profesorul să realizeze legătura între elev și lumea cel înconjoară. El trebuie nu numai să organizeze un mediu adecvat și activitatea, ci și să participe alături de elevi la elaborarea cunoștințelor, să servească drept model și să încurajeze acțiunile de cooperare dintre elevi, să-i îndrume în modul de folosire a timpului și a spațiului de lucru, a echipamentului și materialelor, să ajute pe fiecare dintre ei sau tot grupul, să extragă din experiențe informațiile necesare, să realizeze corect calculul și să interpreteze rezultatele și mai ales să evalueze corect pe fiecare elev.

Proiectarea activității didactice presupune găsirea unei legături între componentele procesului de învățământ pentru obținerea unor rezultate optime, de ordin calitativ și cantitativ.

Totul este, în cele din urmă, o problemă de strategie, de găsire a metodelor adecvate, de valorificare la maximum a tuturor resurselor și în funcție de nivelul clasei și de fiecare individ în parte.

Un cadru didactic poate să încurajeze și să stimuleze creativitatea copiilor astfel :- prin crearea unui mediu adecvat preșcolarului, în care jocul să se desfășoare fără restrângeri;

- prin libertate de exprimare (libertatea nu trebuie să fie îngrădită);

- prin diverse ateliere de creație (pe cât posibil aceste ateliere să se realizeze și împreună cu părinții);
- prin adaptarea ideilor copilului, încât să se potrivească cu cerințele educatorului);
- încurajând libertatea de opinie și exprimarea ideilor, indiferent de rezultat.

Atmosfera creată la clasă de către profesor constituie un factor care influențează comportamentul de învățare al elevului. Instaurarea unui climat favorabil unei conlucrări fructuoase între profesor și elevi, a unui climat caracterizat printr-o tonalitate afectivă, pozitivă, de exigență și înțelegere, de responsabilitate, reprezintă o condiție principală ce trebuie realizată în lecție.

Profesorul creativ oferă posibilitatea elevilor de a-și spune părerea într-o atmosferă neautoritară, promovând o atitudine deschisă, prietenoasă, elastică, pozitivă și receptivă, apreciind ideile bune ale elevilor și neridiculizând nereușitele. El îngăduie elevului să-și manifeste curiozitatea, indecizia, interesul pentru schimbul de informații.

Climatul spornic de lucru este facilitat de faptul că profesorul tratează de fiecare dată întrebările elevilor cu interes, respectă opiniile celorlalți, întărește constant convingerea elevilor că pot emite idei valoroase, antrenându-i în procesul de evaluare, comunicându-le criteriile de evaluare și oferindu-le timpul necesar exersării propriilor capacități.

Pentru a stimula activismul și creativitatea elevului, profesorul însuși trebuie să fie un tip creativ și activ, să manifeste un comportament și o atitudine pozitivă în acest sens.

Instruirea interactivă redimensionază rolurile și ipostazele cadrului didactic. Profesorul trebuie să fie: proiectant, tutore, manager, moderator, organizator și gestionar al conținuturilor, activităților și experiențelor de formare, mediator al învățării elevului, facilitator al învățării, consilierul elevului care are nevoie de sprijin în învățare, partener al acestuia, coordonator, animator, catalizator al activității de formare, al comunicării al interacțiunilor, scenograf, actor al demersurilor instructiv-educative și un bun strateg.

Se pot face multe pentru educarea spiritului creativ în școală. Primordial ar trebui de modificat esențial modul de gândire și stilul de lucru în clasă, cristalizate în secole de învățământ tradițional, prea puțin preocupat de această latură a personalității elevului, care capătă în zilele noastre o valoare din ce în ce mai însemnată.

Bibliografie:

1. Bocoș, Mușata, Catalano, Horațiu - Pedagogia învățământului preșcolar și școlar, Cluj-Napoca, Presa Universitară Clujeană, 2008;
2. Cojocariu, Venera – Mihaela - Educație pentru schimbare și creativitate, București, Editura Didactică și Pedagogică, 2008;
3. Dănescu, Elena - Stimularea creativității la vârsta preșcolară, Pitești, Editura Paralela 45, 2009;
4. Roco, Mihaela - Creativitate și inteligență emoțională, Iași, Polirom, 2004.

Abordarea modernă a lecțiilor de biologie din perspectiva formării competențelor specifice

Profesor, BAUMAN CRISTINA, Colegiul Național „Decebal” Deva

Predarea biologiei pe baza de curriculum este un demers de cunoaștere activă prin investigare, elevul fiind plasat în centrul activității instructiv-educative prin aceasta stimulându-se motivația față de procesul învățării.

Factorul esențial al designului educațional îl constituie proiectarea instruirii în așa fel încât să cuprindă definiția obiectivelor performanțe, proiectarea secvențelor instructive, elementele instruirii, proiectarea nivelurilor instruirii : componentele lecției și evaluarea performanței elevului.

Din această perspectivă, demersul educațional mă ajută ca profesor să înțeleagă mai profund mecanismul inovării școlare, drumul pe care urmează să-l parcurg împreună cu elevul, precum și modul de optimizare a procesului de învățământ, în centrul căreia ar trebui să se afle problematica optimizării obiectivelor instructive.

Modernizarea procesului educațional are ca scop dezvoltarea progresistă a învățământului, determinat fiind de următorii factori:

- necesitatea promovării unui nou tip de personalitate umană;
- afirmarea învățământului ca forță a progresului social;

- ascensiunea educației științifice;
- organizarea procesului educațional în baza unor noi strategii didactice.

Scopul este acela de a evidenția abordarea modernă a lecției de biologie din perspectiva formării competențelor specifice biologiei. În acest scop am ținut cont de următoarele obiective:

- evidențierea rolului lecției în procesul de instruire la biologie;
- determinarea unor aspecte metodice privind realizarea lecției de biologie în contextul formării competențelor specifice biologiei;
- experimentarea tipurilor de lecții din perspectiva formării competențelor specifice biologiei în gimnaziu.

Importanța teoretică, constă în evidențierea unor aspecte referitoare la abordarea modernă a lecției din perspectiva formării competențelor specifice biologiei.

Importanța practică constă în determinarea aspectelor metodice privind realizarea lecției moderne de biologie în contextul formării competențelor.

Lecția este principala formă de organizare a învățământului, noțiunea „lecția de biologie,, are volum și conținut. Volumul lecției îl determină prin clasificarea tipurilor de lecții. În conținutul acesteia includ : obiectivele lecției, materia de studiu preconizată pentru lecția respectivă, formele, metodele, mijloacele de învățământ; formele, metodele, tehnicile și tipurile de evaluare; structura lecției și secvențele respective etc. Specificul lecției de biologie moderne constă în faptul că, de regulă, scenariul acesteia este elaborat de către profesor.

Procesul educațional la biologie este orientat spre formarea la elevi a competențelor specifice disciplinei:

1. Competența de a utiliza cunoștințe de bază din domeniul biologiei în diverse situații de comunicare referitoare la: structuri morfoanatomice, procese și fenomene vitale, legi biologice și a rolului acestora în supraviețuirea organismelor.

2. Competența de a investiga procese biologice cu ajutorul aparatelor și ustensilelor de laborator.

3. Competența de a aplica tehnici interactive de acumulare, înregistrare, reprezentare,

interpretare și comunicare a informației referitoare la organisme, procese și fenomene biologice și a corelației dintre ele.

4. Competența de a proiecta acțiuni de ocrotire a biodiversității și a ecosistemelor.

5. Competența de a se implica personal în activități de menținere a propriei stări de sănătate și a celor din jur.

O lecție modernă de biologie presupune un caracter formativ, să fie axată pe cultivarea capacității de învățare, pe stăpânirea metodelor și tehnicilor specifice dobândirii unor noi cunoștințe, educarea capacităților creative, interdisciplinare etc.

Caracteristicile unei lecții moderne de biologie sunt:

- Învățarea pe acțiune - profesorul trebuie să evite pasivitatea elevilor, determinându-i să aibă inițiativă, să acționeze pentru a descoperi, să provoace atitudini în legătură cu cele comunicate, în așa fel, elevul va deveni un constructor activ al structurilor sale intelectuale. Pentru a realiza acest principiu, profesorul de biologie trebuie să implementeze cât mai multe metode de explorare directă și indirectă a mediului, cum ar fi experimentul, experiența, modelarea.
- Formarea la elevi a deprinderilor de studiu individual. Fără a subaprecia valoarea acțiunilor profesorului, precizia și claritatea expunerilor sale, intervenția sa stimulatorie și pentru dirijarea procesului, rezultatele școlare depind, într-un mod direct, de măsura în care elevii participă efectiv la transmiterea și asimilarea cunoștințelor și la formarea abilităților.

Dezvoltarea devine, astfel, o autodezvoltare, căci elevul participă activ la propria formare.

- Participarea activă și conștientă a elevului la asimilarea cunoștințelor și formarea personalității sale. Devenit subiect al educației, elevul se dezvoltă prin acțiuni, prin activitate personală. Elevul nu trebuie să însușească în mod pasiv cunoștințele, ci să o atitudine activă, dezvoltându-și abilități pe care le va aplica în învățare și, astfel își va mări șansele de reușită.
- Abordarea diferențiată și individualizată. Diferențierea instruirii vizează adaptarea acțiunii instructiv-educative la particularitățile psihofizice a fiecărui elev. În acest scop, se pot utiliza diverse metode, prin care elevii vor primi sarcini diferențiate.
- Prezența mijloacelor didactice. Lecția de biologie nu poate fi desfășurată doar cu ajutorul tablei și a cretei. Pentru eficientizarea predării biologiei este nevoie ca elevii să studieze structuri în baza imaginilor, planșelor, mulajelor. Elevii vor urmări procese, fenomene în baza diverselor lucrări practice, cu utilizarea lupei, microscopelor, lamelor, lamelelor etc. „O lecție modernă, activ participativă, se distinge prin caracterul ei solicitant, ceea ce presupune implicarea personală și deplină a subiectului, până la identificarea lui totală cu sarcinile de învățare.

În viziunea modernă, proiectarea didactică reprezintă o activitate complexă, un ansamblu de procese și operații deliberative de anticipare a modului de desfășurare a activității instructiv - educative, de fixare mentală a pașilor ce se vor parcurge și relațiilor dintre aceștia.

Activitatea de proiectare didactică nu se identifică cu cele de elaborare a planurilor de activitate, ci sunt mult mai complexe. Ele constau în gândirea, anticiparea și prefigurarea procesului instructiv - educativ, a strategiilor de predare, învățare și evaluare, a modului orientativ în care se va desfășura activitatea.

Bibliografie

1. Cerghit I. Metode de învățământ. Iași: Editura Polirom, 2006;
2. Ionescu Miron, Radu Ion, Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1995;
3. Moldoveanu Mihaela, Oproiu Gabriela Carmen, Repere didactice și metodice în predarea disciplinelor tehnice, Editura Printech, București, 2003;
4. Rusu A. Proiectarea didactică și formarea competențelor tehnologice la elevi, Revista Didactica Pro, 2010.

Formarea competențelor în activitatea didactică

Prof. Bălici Claudia, Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă "Rudolf Steiner" Hunedoara

Una dintre tendințele modernizării învățământului vizează flexibilitatea instrucției și educației pentru a asigura dezvoltarea capacităților și aptitudinilor fiecărui elev, în raport cu propriile posibilități. Școala este chemată să organizeze procesul de predare-învățare - evaluare în așa fel încât să-l pună pe elev cât mai devreme posibil în posesia unor mijloace proprii de însușire a cunoștințelor, de aplicare în practică în mod constant și creator.

Principiile care se referă la activitatea de predare-învățare-evaluare are ca principal scop:

- ♣ planificarea de situații de învățare diverse și
- ♣ eficiente care să permită atingerea obiectivelor instructiv-educative urmărite.

Activitatea de predare-învățare-evaluare trebuie să stimuleze și să susțină motivația elevilor pentru învățarea continuă, permanent, iar cadrele didactice să descopere și să dezvolte aptitudinile elevilor, să răspundă intereselor și nevoilor educaționale ale acestora.

Activitatea de predare presupune nu numai transmiterea de cunoștințe, ci și formarea de competențe, comportamente, atitudini și conduit, să dea posibilitatea elevilor să realizeze transferul de cunoștințe și de competențe, în maniera intradisciplinară, cât și interdisciplinară.

Strategiile didactice care reprezintă proiectarea activităților, trebuie să se deruleze în contexte educaționale care să realizeze, cât mai strâns, legătura dintre activitatea instructiv-educativă din școală și din viața cotidiană.

Problema instruirii diferențiate nu este nouă, ci numai modul de abordare. În acest sens, aria preocupărilor s-a extins, în direcția conceperii unei activități instructiv-educative mai variate, nuanțate în raport cu diferențele dintre elevi în limitele normalului, în sensul promovării unei acțiuni complexe de asistență a copilului.

Cadrul didactic se află astăzi, mai mult ca oricând, în fața unei decizii privind diferențierea și personalizarea proiectării intervenției sale formative, ceea ce îl obligă la dezvoltarea competen

țelor de cunoaștere și valorizare a elevului pentru reușita sa socială. Permanenta provocare a clasei nu este nimic altceva decât o șansă de exprimare a măiestriei sale didactice.

O privire comparativă asupra concepției tradiționale a activității instructiv-educative și asupra activității diferențiate.

Diferențele între elevi uneori sunt mascate și se acționează asupra lor doar când devin problematice, interesele copilului sunt rar apelate, în cadrul colectivelor de elevi predomină activitatea cu întreaga clasă deoarece timpul este inflexibil.

Se admit interpretările unice ale ideilor și evenimentelor, cadrul didactic direcționează comportamentul elevilor, încearcă să rezolve problemele clasei sale și planifică secvențele, obiectivele instruirii.

Activitatea diferențiată care se desfășoară între elevi sunt studiate și acceptate ca bază de pornire în demersul instructiv-educativ fiind ghidați în sensul propriilor interese și a alegerilor ghidate de acestea. Se folosesc forme de organizare a activității diferite: pe grupe, în echipe, frontal sau individual, timpul este flexibil, în funcție de nevoile elevilor, chiar se caută perspective multiple asupra evenimentelor și ideilor. Cadrul didactic facilitează activitatea independentă a elevilor, aceștia se ajută între ei, asistați în rezolvarea problemelor și împreună cu profesorii, acționează în vederea stabilirii obiectivelor, criteriilor de evaluare.

De ce abordarea diferențiată a elevilor? Diferențierea și individualizarea instruirii constituie o problemă pedagogică veche, dar mereu actuală, deoarece oamenii se deosebesc unii de alții nu doar în ceea ce privește felul lor de a gândi și a fi, ci și prin capacitatea și ritmul de învățare, prin atitudinea față de aceasta.

Diversitatea umană a pus în fața pedagogiei și a psihologiei educației problema complexă a diferențierii și individualizării instruirii, ca premisă indispensabilă pentru asigurarea reușitei fiecărui elev și realizarea unor performanțe cât mai apropiate de potențialul său intelectual maxim.

Întrucât natura și societatea umană progresează prin diferențiere și nu prin uniformizare, interesul educatorilor nu trebuie să fie „tocirea” particularităților individuale până la dispariție, ci respectarea și valorificarea lor, pentru că, prin educație și instrucție, fiecare individualitate să poată fi transformată într-o personalitate umană complexă, capabilă să creeze noi valori materiale și spirituale.

Pedagogia contemporană admite atât existența unor particularități psihologice individuale ce deosebesc, în mod evident, persoanele unele de altele, cât și existența unor particularități individuale, relativ comune unor grupe de persoane. Din această perspectivă obiectivă a apărut principiul tratării individuale și diferențiate a elevilor.

Principiul individualizării și diferențierii învățării, exprimă necesitatea adaptării dinamice a încărcăturii cognitive și acționale a conținuturilor și a strategiilor instructiv-educative atât la particularitățile psihofizice ale fiecărui elev, cât și la particularitățile diferențiate, relativ comune ale unor grupe de elevi, în vederea dezvoltării integrale a fiecăruia.

♣ Principiul urmărește să asigure unitatea dintre particular și general în educație, dintre obiect și subiect, dintre strategiile de lucru de grup cu cele de educație individuală.

♣ Individualizarea învățării sau tratarea individuală exprimă necesitatea de a valorifica cât mai bine posibilitățile și eforturile individuale, atât în ceea ce privește persoanele înzestrate, cât și pe cele mai puțin înzestrate.

Organizarea diferențiată sau personalizată a conținuturilor „vizează adaptarea procesului instructiv-educativ la posibilitățile aptitudinale, la nivelul intereselor cognitive, la ritmul și stilul de învățare al elevului”.

Adaptarea conținuturilor trebuie să aibă în vedere:

- atât aspectul cantitativ (volumul de cunoștințe), cât și aspectul calitativ (procesele cognitive implicate, dar și viteza și stilul de învățare al elevilor și conexiunile interdisciplinare);
- adaptarea planurilor și programelor școlare la potențialul de învățare al elevului;
- adaptarea conținuturilor din programa școlară prin aprofundare, extindere.

Cum diferențiem conținuturile?

♣ Strategie de diferențiere a conținuturilor este de a facilita învățarea unei teme în mod integrat, pluridisciplinar, astfel încât grupuri de elevi cu interese, abilități și cunoștințe diferite să poată să aprofundeze tema respectivă din perspective diferite.

♣ Un alt mod de a lucra diferențiat cu conținuturile este de a alege puncte diferite de intrare pe text. Accesarea unei teme noi este mai ușoară în momentul în care fiecare elev poate interveni în mod activ cu ceea ce știe despre tema respective.

♣ Pentru a trata diferențiat conținutul, elevilor li se poate permite să accelereze sau să încetinească ritmul progresului personal prin diferite procedee.

Procesele didactice trebuie să țină cont de faptul că elevii diferă între ei din punctul de vedere al aptitudinilor, al ritmului de învățare, al gradului de înțelegere a fenomenelor, al capacității de învățare, al motivației. În timpul procesului de desfășurare al activităților se poate aprofunda înțelegerea subiectului prin investigarea acestuia din perspective multiple.

Diferențierea procesului înseamnă diversificarea metodelor și tehnicilor de instruire pentru a oferi elevilor o mai mare bogăție de oportunități de explorare a conceptelor. Tipurile de interacțiuni se diversifică după nevoile, interesele sau profilurile de inteligență ale elevilor.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ardelean, Aurel; Catană, Luminița; Badea, Dan, - Didactica formării competențelor, Universitatea de Vest "Vasile Goldiș" din Arad, Centrul de Didactică și Educație Permanentă, 2012;
2. Costea, O. (coord.), - Metodologia implementării competențelor cheie în curriculumul aplicat, Institutul de Științe ale Educației, București, 2010;
3. Maria Dulamă, - Despre competențe, Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2011.

Caracterul transdisciplinar al predării

Prof. Biro Ana-Maria, Școala Gimnazială „Ion Desideriu Sîrbu” Petrila

Proiectarea interdisciplinară a conținuturilor presupune fluidizarea delimitărilor dintre discipline , ceea ce poate conduce la o scădere în ceea ce privește sistematizarea materiei , rigoarea prezentării și profunzimea investigației . Pe de alta parte însă , un curriculum de tip integrat prezintă avantajul de a face vizibile învățătorului și elevilor finalitățile procesului , dovedindu-se mai eficient în relație cu scopurile generale ale educației .

Pentru coerența întregului proces de formare a elevilor de-a lungul școlarității , o integrare mai pronunțată a conținuturilor diverselor discipline de studiu s-ar putea dovedi benefică în raport cu obiectivele specifice fiecăreia în parte. Bineînțeles acest demers trebuie realizat în mod diferențiat , adaptat caracteristicilor grupului școlar și pe cât posibil , ale fiecărui elev în parte și specificului școlii. O abordare interdisciplinară presupune în general anumite preachiziții, o anumită cultură generală ; de aceea eficiența ei sporește pe măsura înaintării în vârstă a elevilor.

Educația este o cale în serviciul dezvoltării umane, un strigăt de dragoste către copii, către generația tânără. Educația este o comoară ascunsă, care trebuie pusă în serviciul individului și al colectivului. Ca punct de plecare pentru introducerea unui nou tip de educație există patru imperative ale societății: să cunoști, să faci, să trăiești alături de ceilalți, să exiști, care traduse în termeni de sarcini devin: a învăța să cunoști, a învăța să faci, a învăța să trăiești alături de ceilalți, a învăța să exiști.

Într-un astfel de context, demersul didactic în viziune transdisciplinară va începe de timpuriu cu a învăța să cunoști, ceea ce înseamnă să stabilești conexiuni între diferitele cunoștințe, între cunoștințe și semnificațiile lor interioare. Importantă este nu acumularea unei enorme cantități de informații, ci capacitatea elevului de a pătrunde esența demersului științific. A învăța să faci înseamnă învățarea creativității, învățarea unor practici referitoare la cunoștințele însușite. A învăța să fii

Înseamnă descoperirea condiționărilor, cercetarea fundamentelor propriilor opinii, convingeri pentru a afla ce se află dedesubtul acestora, înseamnă învățare permanentă. A trăi alături de ceilalți înseamnă respectarea normelor ce reglementează raporturile dintre membrii aceleiași colectivități, toleranța față de opiniile, față de credința, față de culoarea pielii etc. Activitățile transdisciplinare: sunt centrate pe demersurile intelectuale și afective ale elevilor, au ca scop formarea unor competențe cu caracter transdisciplinar:

- capacități de tip cognitiv;
- capacități de tip creativ (elaborarea de idei, rezolvarea de situații- problemă, investigarea de soluții originale);
- capacități reflexive (autocunoașterea, autoaprecierea, adaptarea la mediu, capacitatea de a se îngriji de corpul și spiritul propriu);
- capacități de interacțiune socială (integrarea în activitățile de grup, cooperarea);
- capacități comunicative (perceperea mesajelor, transmiterea unor mesaje prin coduri diverse, ascultarea activă, comunicarea verbală/ nonverbală);
- capacități motrice;
- atitudini fundamentale (respectul valorilor, asumarea responsabilității, exersarea drepturilor și îndatoririlor, toleranța);
- vizează obiective de referință ale mai multor arii curriculare, elevii fiind puși în situația de a aplica în situații noi cunoștințe dobândite și deprinderi formate în cadrul lecțiilor din săptămâna respectivă sau din cele anterioare;
- traversează barierele disciplinelor, organizând cunoașterea ca un tot unitar, întrucât activitățile dintr-o zi sunt părți ale unei teme, lecțiile pot avea legătură unele cu altele, fără a se desfășura una după alta cu distanțe clare între ele; se realizează prin modul de organizare grupal, în perechi sau individual, în funcție de situație;
- asigură participarea activă a elevilor fundamentată pe principiul învățării prin acțiune, cu finalitate reală;
- cultivă cooperarea și nu competiția;
- au aspect de joc respectând astfel particularitățile vârstei;

- valorifică inteligența dominantă a fiecărui copil (lingvistică, logico- matematică, spațial- vizuală, muzicală, corporal- kinestezică, naturalistă, interpersonală, intrapersonală) prin diversificarea sarcinilor de învățare.

Educația trebuie să pună accentul pe conștientizare, cooperare, spre gândire critică, spre adaptabilitate și interpretarea lumii mereu schimbătoare. Transdisciplinaritatea – presupune abordarea unor teme, adeseori de mare complexitate, precum noțiunile primare sau adevărurile ultime, folosind instrumente și reguli de investigații proprii anumitor științe, folosind concepte ale acestor științe, dar în alte contexte.

Abordarea de tip transdisciplinar transcede după cei șapte ani de-acasă, școala are un rol primordial în asigurarea educației copiilor. Precum bine se știe, educația este o acțiune la care își dau concursul toți factorii implicați: școala, familia, comunitatea locală, întreaga societate. Colaborarea acestora, în primul rând între școală și familie, este de importanță primordială. Profesorul este și va rămâne izvorul viu pe un drum cu multe cărări întortocheate, până la ținta reușitei. Învățarea de tip școlar își are rădăcinile în formele de experiență spontană ale vârstei preșcolare, care se împletesc când cu jocul, când cu învățarea intuitivă și abstractă, ori cu unele forme elementare de muncă.

Transdisciplinaritatea constituie pentru elevi oportunitatea de a învăța să cunoască, de a învăța să facă, de a învăța să trăiască împreună cu ceilalți. Desigur, complexitatea activităților transdisciplinare sporește în următorii ani de școală, resursele acestora fiind inepuizabile. Sarcina scolii românești este de a transmite noii generații o cultură acumulată de secole, dar în același timp să-i asigure acesteia o bună pregătire pentru viitor, care este în bună măsură imprezvizibil. Pentru a reuși motivarea elevilor în scopul participării în mod conștient la propria dezvoltare trebuie găsite metode de a-i face conștienți de importanța învățării prin cercetare, prin descoperire, de importanța realizării conexiunilor între diferitele discipline.

Indiferent de tipul de integrare abordat în procesul de învățare, proiectarea integrată și organizarea învățării se centrează pe învățarea prin cercetare, pe baza viziunii constructiviste și globale asupra lumii înconjurătoare. Învățarea nu are loc numai în școli; cea mai mare parte a învățării în societățile contemporane pare a se petrece, de fapt, în afara școlii.

Bibliografie:

1. Constantin Cuceș , ,, Pedagogie", Editura Polirom, Iași, 2006;
2. Ciolan, L., Dincolo de discipline – ghid pentru învățarea integrată/cross-curriculară, Editura Humanitas Educational, București, 2003;
3. Nicolescu B., Transdisciplinaritate - Manifest, Editura Polirom, Iași, 2008;
4. Petrescu P., Pop V., Transdisciplinaritatea - o nouă abordare a situațiilor de învățare, E.D.P. București, 2007.

Avantaje și limitări în aplicarea metodelor activ-participative

Prof. Blaj Mihai Alexandru, Liceul Teoretic "I.C. Brătianu" Hațeg, județul Hunedoara

Metodele didactice sunt instrumente importante aflate la dispoziția profesorului, de a căror cunoștințe și utilizare depinde eficiența muncii educative. Cadrul didactic, cunoscând varietatea metodelor, particularitățile elevilor cu care lucrează, obiectivele pe care trebuie să le atingă, trebuie să acționeze pentru a-și valorifica pe deplin personalitatea, devenind el însuși un creator în privința strategiilor, metodelor și procedurilor didactice.

Antrenarea permanentă a elevilor la un efort intelectual susținut și înarmarea acestora cu capacitate necesară unui act de învățare productivă reprezintă modalitatea cea mai eficientă a elevilor în spiritul unei atitudini conștiente și active. În învățământul modern, se spune că elevul se află permanent în centrul atenției și că, de aceea, procesul învățării presupune investigații permanente în zona comunicării interumane și a ludicului.

Metodele înseși sunt vii, în devenire, căci, dacă definim metoda prin "predominanța unor caracteristici la un moment dat", acestea se pot metamorfoza, astfel încât interferența tradițional/modern să fie posibilă. În fond nu putem vorbi, în cea mai parte, de metode pure, iar procentul în care vor fi valorizate metodele tradiționale și cele moderne depinde de multe variabile.

Metoda este un instrument, o modalitate, o cale de atingere a dezideratelor propuse. Este liantul dintre obiective și rezultate. Pentru a atinge rezultatele, profesorul trebuie să stăpânescă arta didacticii ce presupune știința de a-i învăța pe alții ceea ce știi deja foarte bine, într-un mod plăcut, atractiv, accesibil. Pentru a fi eficientă, metoda trebuie să fie aplicată în strânsă corelație cu celelalte componente ale procesului de învățământ, respectând totodată normativitatea didactică.

Metodele activ-participative sunt proceduri care pornesc de la ideea că învățarea este o activitate personală, care nu poate fi înlocuită cu nimic, iar cel care învață este considerat managerul propriei învățări, al întregului proces

de învățare. Aceasta devine o activitate unică și diferită de la o persoană la alta, fiind determinată de istoria personală a subiectului, de mediul din care provine, dar și de relațiile sociale pe care acesta le dezvoltă.

Privind elevul ca subiect al învățării, metodele activ-participative consideră că efectele instructive și cele formative ale învățământului sunt proporționale cu nivelul de angajare și participare ale acestuia în activitatea de învățare; că în situația de învățare el se implică făcând apel la aptitudinile intelectuale care au la bază diferite capacități de învățare; că fiecare dintre aceste capacități pot fi analizate din punct de vedere al proceselor mintale pe care le implică.

A dezvolta anumite capacități presupune a provoca anumite tipuri de procese intelectuale. Acestea constituie resurse diferite ale fiecărui elev pentru a se implica în mod personal în actul învățării. Există cazuri în care unii elevii apelează mai mult la memorie, la operații de memorare și de înțelegere; alții la gândire: capacitatea de a pune și de a rezolva probleme. În cazul în care apelează mai mult la gândire, se dezvoltă fie operațiile de gândire convergentă care presupun căutarea și găsirea unui răspuns simplu și corect; fie operațiile de gândire divergentă prin care se ajunge la emiterea unor răspunsuri posibile, la o situație cu final deschis; ori la o gândire evaluatoare ce duce la anumite judecăți în baza unor criterii implicite sau explicite; deci, unii fac apel la aptitudini creatoare ce ar presupune capacitatea de a elabora idei; iar alți la gândirea critică care are la bază capacitatea de analiză, de interpretare și de explorare.

Prin intermediul metodelor active-participative profesorul trebuie să fie capabil să creeze situații în care elevii să fie obligați să utilizeze o gamă vastă de procese și operații mintale, astfel încât aceștia să aibă posibilitatea de a folosi materialul predat pentru rezolvarea sarcinilor date.

Învățarea activă angajează capacitățile productiv-creative, operațiile de gândire și imaginație, apelează la structurile mintale și la cele cognitive de care se folosește în producerea noi învățări. Din acest punct de vedere, metodele activ-participative se conduc după ideea constructivismului operatoriu al învățării: Implicarea într-un efort constructiv de gândire, de cunoaștere ori pragmatic este de natură de a scoate elevul din încorsetarea în care este ținut eventual de un învățământ axat pe o rețea de expresii verbale fixe, de genul enunțurilor, definițiilor, procedeelelor invariabile, regulilor rigide, și de a-i rezerva un rol activ în interacțiunea cu materialul de studiat.

Utilizarea metodelor moderne oferă un climat propice studiului, mult mai dezinhibat, plăcut și atractiv, mai ales în care elevii sunt marcați de o teamă în fața unei materii care pare, încă, un obstacol greu de trecut. Acestea ne eliberează de rutina care ruginește mințile și de monotonia care ne robotizează, astfel încât activitatea didactică să nu devină "un cumplit meșteșug de tâmpenie".

Metodele de intercunoaștere (blazonul, petale, acvariul etc.) sau de încălzire (brainstorming-ul, discuțiile de tip piramidă, anticipările, predicțiile), dublate de întrebări sau trimiteri la experiențe proprii, facilitează intrarea în temă și încurajează formarea și exprimarea unei opinii personale. Totodată, aspectul de joc îi încurajează de cele mai

multe ori pe elevii timizii sau pe cei care au o situație mai delicată la învățatură să se integreze în colectiv, uneori reușind chiar să-și depășească limita.

O calitate a metodelor active este stimularea gândirii critice, a interogație asupra sinelui și asupra lumii, ceea ce îi ghidează și îi antrenează pe elevi într-un proces reflexiv și critic care poate contracara superficialitatea, banalitatea, neseriozitatea, stridența și relativizarea.

În afară de faptul de faptul că facilitează transferul de informații, prin scenarii variate, prin implicațiile ludice, constituie alternative interesante de evaluare/ autoevaluare/ interevaluare, metodele active dezvoltă abilității de comunicare – mulți elevii timizii au recunoscut că lucrând într-o echipă au căpătat curaj, și-au făcut prieteni printre colegii de clasă.

Este bine ca elevii să fie familiarizați cu această atitudine deschisă, interactivă și dinamică încă din primele clase primare, pentru a evita șablonizarea răspunsurilor pe o temă dată și pentru a se stimula atenția la varietatea lumii.

Elevii înșiși resimt uneori aceste modalități de învățare ca fiind inconsistente și insuficiente în etape mai complicate, de exemplu, în redactarea de eseuri structurate.

Dezavantajele metodelor active nu sunt nici ele de neglijat. De multe ori, aceste metode sunt cronofage, se pierde timp cu organizarea clasei/ grupurilor, elevilor le trebuie timp să se familiarizeze cu acest stil/ tip nou de învățare. Evaluarea muncii grupelor se face cu dificultate și adeseori există pericolul devierii spre altceva decât spre conținutul învățării. Apoi lipsește materialul didactic necesar, de asemenea, tendința de egalizare favorizează adeseori mediocritatea în defavoarea celor buni.

Există riscul ca unii elevi să se sustragă sarcinilor date, de exemplu, în grupe/ echipe unii muncesc, alții pierd vremea. Această situație se poate evita prin observarea sistematică, cu ajutorul fișelor de lucru/ de observație/ al rapoartelor individuale. Este evident că profesorul nu poate evalua munca fiecărui elev imediat, dar fișele se strâng în portofoliu și periodic se pot verifica.

Printre limitele acestor metode mai apar:

- ♣ valoarea potențialul cognitiv și achizițiile de conținut sunt minime;
- ♣ îi obosesc mult pe participanți care nu se pot concentra pe rezultatele celorlalte grupe;
- ♣ nu se pot transmite conținuturi științifice riguroase și corecte;
- ♣ au caracter discontinuu și nu oferă feedback individual, ci numai de grup;
- ♣ există riscul repetării obositoare, evaluarea rămâne clasică, ierarhizează;
- ♣ timpul de lucru pentru rezolvarea sarcinilor este întotdeauna insuficient;
- ♣ necorelate examenelor;
- ♣ abilitățile formate nu se regăsesc în evaluările consacrate.

Metodele participative reclamă un număr mai mare de ore de pregătire a lecțiilor din partea profesorului, efortul de proiectare, materiale didactice și măsuri speciale de diminuare a riscului de a apărea situații neprevăzute, care ar distruge întreaga activitate. De aceea profesorul trebuie să aibă mai multe alternative de abordare a lecției. Lecția însăși ar putea să fie simțită ca prea scurtă pentru desfășurarea corectă a scenariului didactic.

Caracterul discontinuu al tipului de învățare apare din cauză că timpul de învățare participativ la școală este diferit de cel de acasă, care este individual și reflexiv. Spre deosebire de predarea participativă, evaluarea este clasică pentru că se ierarhizează și se sancționează în continuu, are valoare socială și vehicular de conținuturi și nu aptitudini de joc și de integrare participativă.

Transpunerea conținuturilor în jocuri și abordări interactive poate accentua informațiile care nu sunt foarte importante, în schimb se pot pierde informațiile din cauza imposibilității de a le integra în lecție.

Așadar metodele active-participative presupun prudența în utilizare. Acestea nu trebuie ignorate pentru că dinamizează procesul de predare-învățare și îi motivează pe elevii.

Antrenarea permanentă a elevilor la un efort intelectual susținut și înarmarea acestora cu capacitate necesară unui act de învățare productivă reprezintă modalitatea cea mai eficientă a elevilor în spiritul unei atitudini conștiente și active.

Bibliografie:

1. Cerghit I., - Metode de învățământ. Iași, Editura Polirom, Iași, 2006;
2. Cucuș C., - Pedagogie ediția a II- a revăzută și adăugită. Iași, Editura Polirom, Iași, 2006;
3. Gheorghe R., - Psihologie școlară pentru învățământul special, Editura Fundației Humanitas, București, 1999;
4. Oprea, C. L. Strategii didactice interactive, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2006.

Munca -mijloc educativ

Prof. BOLOG RODICA - Școala Gimnazială I. D. Sîrbu Petrila

Educația prin muncă la școlarul mic e importantă sub aspect metodologic și nu datorită conținutului acesteia. Munca o voi considera doar un mijloc educativ în cele ce urmează. Ea înseamnă efort și reprezintă expresia aptitudinilor creatoare ale omului.

Învățătorului îi revine sarcina de a educa capacitatea de a munci în detaliu, prin procese de învățare bine pregătite din punct de vedere didactic, prin respectarea principiului formal al atitudinii față de muncă, prin varietatea formelor de predare.

Unul din scopurile declarate ale educației este acela de a transmite acelor ce învață atitudini de acceptare a importanței creatoare a proceselor de muncă. Trebuie să evităm procedeul încă mult prea des

folosit de a-i pedepsi pe elevi, dându-le să muncească suplimentar. Acest procedeu este logic justificat de faptul că cei în cauză simt munca legată de eforturi ca pe o povară, ei o vor evita deci.

Toate temele date ca pedeapsă sunt foarte ambigue, acestea opunându-se tocmai scopului educativ al formării unei atitudini pozitive față de muncă. Alte efecte secundare ale formelor de învățare zilnic practicate, care determină apariția unor împovărări cu caracter destructiv ar fi: reglementarea prea strictă, unilaterală a motricității copiilor, atenția redus acordată fundamentării motivaționale a proceselor instructive, neglijarea transmiterii unei metodici a învățării, teme de casă insuficient pregătite didactic, cu o puternică notă împovărătoare datorită oboselii.

Munca-mijloc de educație presupune ca orice activitate are un sens, indiferent de natura activității, exercitând un efect formativ asupra celui ce muncește. Poate fi vorba de modificări ale atitudinii, de premise motivaționale care determină o muncă adecvată obiectiv sau de experiențe din care să rezulte în ce mod realizarea depinde de tenacitate. În munca școlară, copilul își dezvoltă nu numai virtutea

cinste, ci și caracterul în general deoarece la elev, activitate fizică se reflectă în calitățile psihice. Școlarul mic, nu i se poate ordona să execute o muncă, însă dascălul poate influența direct scopul și desfășurarea procesului de muncă și să insiste energic ca acesta să fie. Este important ca în realizarea sarcinii elevul să poată alege singur calea de urmat. Pașii executați la comandă sunt o muncă mecanică nefolositoare elevilor. Tot atât de important este libertatea de a face greșeli care nu trebuie imediat corectate de un dascăl prea zelos. Dimpotrivă, greșelile trebuie lăsate să se perpetueze până la rezultatul final, pentru ca elevul să vadă toată semnificația lor.

Opționalul ca disciplină școlară

Prof. înv. primar BRÎNZAN ARGENTINA - Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani

Opționalele sunt discipline, cursuri pe care școala le propune spre studiu elevilor în urma identificării intereselor acestora și necesităților comunității. Opționalul reprezintă o varietate de curriculum la decizia școlii ce constă într-o disciplină școlară nouă, care presupune elaborarea în școală a unei programe noi, cu obiective și conținuturi noi, diferite de cele existente în programele de trunchi comun.

Opționalul deschide noi perspective creativității, la nivelul practicii școlare, învățătorilor. Prin elaborarea opționalului cadrul didactic devine un „conceptor al curriculum-ului”. În alegerea și proiectarea opționalului trebuie să avem ca punct central elevul cu nevoile, interesele și abilitățile sale existente sau așteptate.

Printre opționalele care mi-au adus cea mai mare satisfacție amintesc cel legat de obiceiurile și tradițiile poporului nostru, exprimat prin dans popular.

Vârsta școlară mică este considerată cea mai importantă pentru acumulare de impresii puternice și pentru formare de priceperi și deprinderi. Răspunsul natural al unui copil este mișcarea, iar mișcarea necesită coordonare, spațiu și muzică. Dansul și muzica sunt cele mai complexe dintre arte. Acestea produc copiilor

bucurie, plăcere, deschidere, confort. Un opțional prin dans popular își propune să îmbine armonios libertatea copiilor cu buna dispoziție, aceștia să se bucure de ceea ce fac. Organizarea și desfășurarea unui astfel de opțional necesită o muncă susținută, deoarece aducerea dansului popular pe scenă constituie o sarcină complexă care urmărește să transmită idei, sentimente și gânduri celor care îl privesc.

Pentru elevi, opționalele reprezintă posibilitatea ca ei să aleagă (în parte) disciplinele ce le vor studia în funcție de interesele și aptitudinile lor sau de domeniul în care doresc să-și dezvolte deprinderi și capacități și doresc să-și contureze propriul sistem de atitudini și valori, caz în care ei vor fi motivați să învețe, să participe activ la propria lor formare.

Bibliografie:

1. „Curriculum la decizia școlii: ghid pentru profesorii de liceu”, Bennet, B., Editura Atelier Didactic, București, 2007
2. „Teoria și metodologia curriculumului”, Bocoș, M., Suport de curs pentru anul I, specializările „Pedagogie” și „Pedagogia învățământului primar și preșcolar”
3. „Pedagogie”, Cucuș, C., Editura Polirom, Iași, 2000

Să educăm prin pilde și povestioare !

Prof. Coloșvari Timea-Alice - Școala Gimnazială Ion Desideriu Sîrbu Petrila

Prin intermediul articolului de față voi prezenta câteva aspecte teoretice și linii metodologice legate de utilizarea povestirilor în educație:

1. Valori educative ale pildelor și povestioarelor

Povestirile au rolul de a trezi și dirija imaginația, simțul artistic, capacitatea de a pune în relație idei, capacitatea de sinteză și analiză, simțul ludic și teatral al vieții, sensibilitatea față de valori. Povestirea face adevărul mai clar.

2. Destinatari

Povestirile sunt gândite pentru cei care se află în perioada de formare inițială (copii și tineri), dar și pentru adulții care sunt în formare continuă. Destinatarii pot primi impulsuri noi citind și reflectând asupra mesajului moral transmis de povestiri.

3. Obiective

Pildele și povestirile au rolul:

- de a-i ajuta pe copii și tineri să-și dezvolte imaginația, capacitatea de discernământ, de abstractizare și relaționare;
- să formeze un tip de om mai comunicativ și mai solidar, să creeze un spirit critic și creativ;
- de a educa prin valori și conținuturi cu caracter moral.

4. Cine le poate utiliza?

- Profesorii, ca material didactic pentru orele de Comunicare în limba română, Dezvoltare personală sau Religie, pentru diferite activități extrașcolare;
- Animatorii, pentru activitățile de formare în campurile și taberele pentru copii și tineret; -Părinții, în educația copiilor lor;
- Copiii și tinerii, pentru a le citi personal, a reflecta asupra celor citite și pentru a se autoevalua.

La finalul lecturilor se pot desfășura alte activități din domeniul literar și artistic, social-uman sau religios.

Tradition as a part of vet education

**Branko Rumenović, mag.oec. and univ.spec.oec., prof. mentor,
Bernardin Frankopan Grammar and Vocational School, Ogulin, Croatia**

Abstract

We are in a time of technological and digital progress. Digital technology is constantly evolving and needs to be taught and prepared for the future. In addition to technology, students should also know the tradition so that they can learn from the experience of people from history. Vocational education helps here. This article speaks about the connection between tradition and vocational education and gives several examples of good practice on how to apply tradition in vocational education. **Keywords:** education, tradition, VET education, projects

Introduction

The article provides an overview of the basic concepts of tradition and vocational education and several examples of good practice. These examples are from Bernardin Frankopan Grammar and Vocational School from Ogulin from Croatia, which is attended by 264 students and 43 teachers. The school has many years of experience in European projects such as Regional Support for Inclusive Education, Start the Change – embracing differences through intercultural education and volunteering, Erasmus + project: Social cohesion – give a hand to become a friend, etc. School is a member of UNESCO ASPNet network of schools. Numerous teachers participate in eTwinning projects and lot of projects received National and European Quality label.

Tradition and VET education

Tradition is the transmission of knowledge and skills and ways of life and customs from generation to generation. It is a legacy that we inherited from our ancestors and that we are obliged to pass on to younger generations and our children. All the nations of the world are researching their tradition and cultural heritage, and in various ways they are trying to protect and preserve it from oblivion and decay.

States are investing significant funds in the preservation of traditional heritage, with the help of numerous nongovernmental organizations. Traditional heritage can be tangible or intangible. The most important organization in the world that helps preserve traditional heritage is UNESCO. UNESCO is the United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization. It seeks to build peace through international cooperation in education, sciences, and culture. UNESCO also works in the field of education. Thus, many schools are included in the UNESCO association Schools Network. UNESCO ASP NET aims to promote the principles of UNESCO, promote peace and international cooperation by promoting education, science, and culture in

schools. This association connects educational institutions around the world with a common goal - building peace in the minds of children and youth. Schools within this network work on four main themes: the role of the United Nations in the world and raising awareness of caring for the world around us, education for sustainable development, peace and human rights, and intercultural learning.

Picture 1. Bernardin Frankopan Grammar and Vocational School, Ogulin, Croatia – member of UNESCO Associated Schools

Source: Branko Rumenović, 2021.

Through VET or vocational education, students prepare for future life or the labour market. It takes place in secondary vocational schools and in the workplace through practical classes. It is important to combine theoretical knowledge in schools and practical knowledge in the workplace in a good way. Numerous activities and projects help with this. Tradition as part of vocational education can greatly help in various educational areas such as trade, economics, hospitality, tourism, and others.

Examples of good practice in Schools

Bernardin Frankopan Grammar and Vocational School from Ogulin, Croatia is a good example of School where teachers use tradition as a part of VET education. Through education, teachers use various activities and

projects to connect theoretical and practical knowledge and develop in students' new knowledge and skills needed for the future and the labour market.

The school has been a member of the UNESCO network of associated schools since 2016. The school implements various projects related to sustainable development and the promotion of UNESCO. A good example is student participation in the eTwinning project Breathe Deeply & Think Clearly. This project deals with sustainable development and educating students about climate change. Students and teachers from Croatia, Turkey, Portugal, and Georgia are participating in the project. The project was awarded the National and European Quality Label. Through the Regional Support for Inclusive Education project, the school promoted inclusion among students and peace and security in the world.

Tradition is often used as a tool for learning professional content from the subject Basics of Tourism. In addition to promoting tourism, students get to know the tangible and intangible heritage of the Republic of Croatia. This subject connects tradition with vocational education. Numerous sites in Croatia, as intangible and tangible heritage are under the protection of UNESCO. Students make numerous presentations, pictures, packages, videos about that heritage using various web tools. Students also learn about tourism, tradition, digital tools, and copyright. The eTwinning project The Population of My Region is mentioned here. It is a project that studied the population, traditions, and culture of the countries from which the project participants came. The project participants are students and teachers from Croatia, Lithuania, Romania, and Turkey. The project was awarded the National Quality Label. The eTwinning project The beauties of my homeland included participants from Croatia, Romania, Poland, Macedonia, Hungary, Turkey, in which participants learned about different cultures of the world. The project was awarded the National and European Quality Label.

Picture 2. Project board – The Population of My Region

Source: Branko Rumenović, 2016.

Through the subject Basic of Tourism in the profession of economist, students learn how tourism affects the environment, society, and culture. Culture as part of tradition plays an important role here. Students get to know the pros and cons of tourism development and present their suggestions and guidelines for environmental protection and cultural and historical heritage. This is very important for Croatia, because Croatia has a rich tradition that needs to be protected and preserved for future generations. Tradition is the basic part of Croatia's tourist offer. Through various tasks and seminars, students develop skills and knowledge for the development of tourism in Croatia.

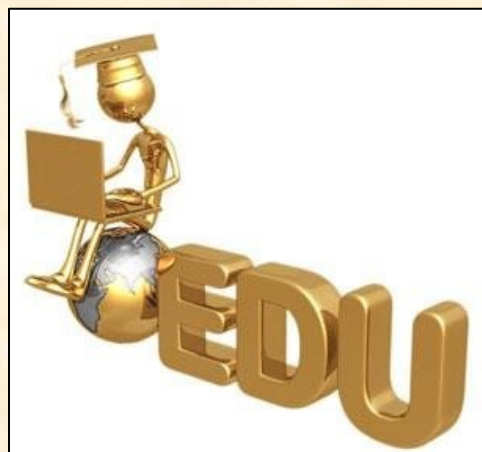
Students of economics from Ogulin also designed a training business company called History Cro Style d.o.o. The company was engaged in the production and sale of traditional clothing: folk costumes, military uniforms, and sportswear. The students presented themselves with this company at the WorldSkills Croatia 2021 National Vocational School Student Competition and entered the top five training companies in the country. The company won a gold medal at the GTA Science & Technology Symposium in Abu Dhabi in the United Arab Emirates. The company also won third place at the international fair in Varaždin, Croatia. All these examples show how tradition can be a good tool that can be used in teaching students.

Educația în contextul calității vieții

Prof. Dacia-Petronela Costea, Liceul Tehnologic „Dimitrie Leonida” Petroșani

Educația este principalul motor al inovației tehnologice. Oamenii cu o educație solidă sunt mai sănătoși, mai activi și mai implicați în viața socială, au venituri mai mari și cu siguranță au o calitate a vieții mai ridicată. Deficitul de competențe limitează accesul la locuri de muncă, crește riscul sărăciei și împiedică prosperitatea unei țări.

Deși este dificil din punct de vedere statistic să definești și să măsoari educația, fiind un subiect complex, când vorbim despre capitalul uman ne referim la un set de „*cunoștințe, abilități,*

competențe și alte atribute întruchipate la indivizi care sunt angajați în crearea bunăstării individuale, sociale și economice”, iar abilitățile sunt „capacitatea de a aplica și de a folosi cunoștințele pentru a finaliza sarcinile și a rezolva problemele”¹.

Pentru măsurarea abilităților se utilizează o abordare indirectă, aceea de a le măsura prin intermediul calificărilor obținute de o persoană, însă acestea certifică doar acele abilități care au fost formate și dezvoltate prin intermediul programelor educaționale specifice, iar ceea ce interesează cu adevărat sunt abilitățile dezvoltate prin calificări la locul de muncă. Ceea ce reprezintă cu adevărat o provocare în evaluările statistice ale rezultatelor educaționale este să se completeze datele obținute în urma realizării educației formale, cu alte informații despre participarea la activități non-formale sau informale, respectiv învățarea pe tot parcursul vieții.

Resursa umană este resursa cea mai importantă a oricărei țări, iar dacă este valorificată corespunzător contribuie la dezvoltarea societății prin crearea de valoare în domenii cum sunt cel social, politic, economic. Societatea prezentă este bazată pe cunoaștere, schimbările prin care trece necesită o adaptare permanentă, potrivită oricărui context, iar cum resursa umană reprezintă o resursă cheie în creșterea și dezvoltarea economică, trebuie în permanență să se califice și să se formeze continuu și calitativ. Obținând calificări în plus, perspectivele profesionale sunt mai bune și, de asemenea, veniturile sunt mai mari, crește siguranța locului de muncă și scade riscul de a deveni șomeri, având efecte pozitive asupra calității vieții.

¹ Morgan Clara, Volante Louis, A review of the Organisation for Economic Cooperation and Development's international education surveys: Governance, human capital discourses, and policy debates, 2016.

De ce sunt importante în educația copilului regulile stabilite într-o familie?

Prof. Înv. Preșcolar Dan Ionela Elisabeta - Școala Gimnazială "Ion Desideriu Sîrbu"-Petrla

Consider că în relația cu copilul într-o familie trebuie stabilite anumite reguli, deoarece acestea au menirea de a-i ajuta atât pe părinți cât și pe copii pentru a orienta copilul din punct de vedere comportamental. Este foarte important ca acestea să fie construite treptat, cu afecțiune și înțelegere și nu impuse deoarece acestea îi învață pe copii autodisciplina, îi ajută să fie mai sănătoși, să fie în siguranță, să se obișnuiască cu stările de spirit negative și să se simtă iubiți. Regulile nu trebuie să fie tranșante și tot timpul trebuie să li se explice de ce este bine să le respecte.

De exemplu în loc de "Nu mai bate mingea în casă!" îi putem spune copilului "Te rog să nu te mai joci cu mingea în casă deoarece deranjăm vecinii sau doarme fratele tău și ne vom juca mai târziu când vom ieși afară sau în parc".

Consider că folosind cât mai des formulele de politețe „te rog”, „mulțumesc”, „cu plăcere”, respectându-i opinia și deciziile celuilalt, având buna creștere de a asculta partenerul de viață și nevoile copilului și implicându-vă în ocupații comune cu copilul, se poate contribui astfel la stabilirea unei legături durabile într-o familie.

Concluzionând, pot spune că pentru a avea o familie unită și fericită, educată în stilul bunelor maniere, este necesar ca membrii familiei să se respecte, să-și ceară scuze de fiecare dată când este nevoie, să fie întotdeauna sinceri, să ofere ajutorul și mici atenții neașteptate, să comunice eficient, să-și iubească familia, punând-o mereu pe primul plan, ceea ce va contribui la formarea unei stări de bună dispoziție și va crea o ambianță plăcută.

Top 10 cele mai frumoase orașe mici europene

Prof. Ilea Ciprian - Colegiul Economic „HERMES” Petroșani

Dacă visați să vizitați sau pur și simplu să cunoașteți acele orașe europene cu o imagine perfectă, pline de farmecul lumii vechi, cu o incredibilă frumusețe pitorească, de unde veți începe căutarea celor mai bune destinații?

De la fiordurile norvegiene și Alpii magnifici la insulele însorite din Marea Mediterană, iată aici, 10 cele mai frumoase orașe mici din Europa.

1. Cesky Krumlov, Republica Cehă

În întreaga lume nu este un alt oraș mai arhaic ca acest fermecător oraș de basm din Boemia de Sud, Cesky Krumlov. Încoronat cu un castel spectaculos și centrat într-o piață elegantă orașului vechi, Cesky Krumlov este Praga în miniatură.

2. Colmar, Franța

Situat în Alsacia, Colmar este un amestec unic francez-german de arhitectură, cultură și spirit. Este la fel de colorat în viața reală precum este în poze și este una dintre cele mai adevărate „pietre prețioase” ascunse ale Franței. Așadar, toți cei care doresc pentru câteva zile să plece din realitatea vieții de zi cu zi și să viziteze lumea ireală a basmelor – Colmar este locul cel mai potrivit!

3. Marsaxlokk, oraș pescăresc din Malta

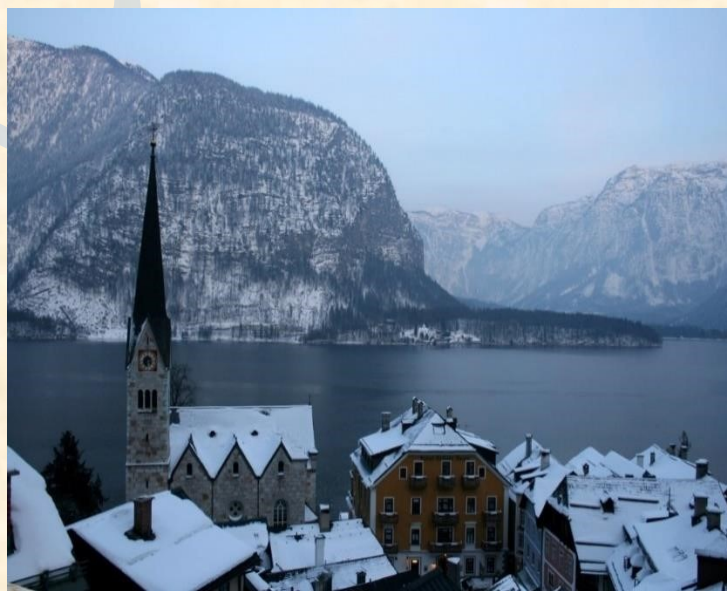
Acest oraș din Malta este principalul și cel mai mare sat pescăresc din întreaga țară. Este colorat și umplut cu spiritul maltez. Marsaxlokk este popular pentru piața sa zilnică în aer liber, pentru cele mai bune restaurante de pește de pe insulă, plimbările liniștite de-a lungul coastei și a portului, precum și pentru zonele sale de înot izolate și nepoluante. El, de asemenea, este o locație populară printre localnici, pentru prânzul de duminică, dar în același timp el rămâne un sat,

unde liniștea este la ea acasă. O destinație perfectă pentru cei care doresc să se relaxeze de gălăgia orașelor mari și să guste bucate preparate din pește proaspăt prins.

4. Hallstatt, Austria

Orașul de pe malul lacului Hallstatt este înscris în Patrimoniul Mondial UNESCO și chiar a fost numit cel mai frumos sat de pe malul unui lac din întreaga lume. El este un centru turistic și una dintre cele mai vechi așezări din Austria.

Indiferent dacă îl vizitați vara sau iarna, fiți siguri că o să vă îndrăgostiți pentru întotdeauna de unul dintre satele mici cele mai fermecătoare din Europa. El este un sat mic alpin ascuns între munți și apă și va fi pe placul celor ce preferă plimbările în natură, descoperirea de peisaje noi sau alpinismul.

5. Bruges, Belgia

Bruges a devenit incredibil de popular printre călătorii doritori să fotografieze casele din centrul orașului care parcă au ieșit din construcția unui lego. Belgia are mai multe castele pe metru pătrat decât orice altă țară iar aproximativ 50 din cele 470 de castele din regiunea Flandra se află în împrejurimile orașului Bruges.

Dacă sunteți un iubitor al ciocolatei, Bruges e strict recomandat pentru voi, aici sunt mai mult de 50 de magazine de ciocolată, majoritatea în piața principală, dar fiți atenți, nu

toate din ele vând propriile lor dulciuri.

Pe lângă iubitorii de ciocolată aici se vor simți bine și amatorii de bere, Bruges are o tradiție bogată în fabricarea ei, ce își ia începuturile încă din Evul Mediu.

Recent, cea mai veche fabrică de bere din Bruges, care a lucrat în mod continuu tocmai din anul 1564, a început construcția primei conducte care va pompa bere pe sub străzile orașului, cu o lungime de mai mult de 3 kilometri, și va fi finalizată în luna septembrie a acestui an.

6. Bled, Slovenia

Sunt multe de văzut și de făcut în Bled, cu toate acestea cea mai mare atracție fără îndoială este, Lacul Bled, unul dintre cele mai uimitoare lacuri din lume și una din atracțiile favorite printre vizitatorii Sloveniei.

Acest lac alpin este de origine tectonică, el sa format după ultima Epocă Glaciară. Prezenta formă a fost dată de ghețarul Bohinj, după topirea căruia s-a și umplut cu apă. Mișcarea tectonică a dus la formarea izvoarele

termale din partea de nord-est a lacului, din această cauză apa se poate încălzi până la 26 de grade Celsius ceea ce îl face să fie unul din cele mai calde lacuri alpine, oferind posibilitatea de a înota din vară până în luna septembrie.

Orașul era deja celebru la începutul secolului 20, ca fiind cel mai frumos spa de sănătate din Imperiul Austriac, ce atrăgea întreaga elită aristocratică europeană.

7. Bibury, Anglia

Arlington Row este un sat cu un rând de căsuțe minunate, cu acoperișuri abrupte înclinate, care datează din secolul al XVI-lea. Acest oraș mic este umplut cu un farmec al lumii vechi și ar putea fi cu siguranță numit ca fiind cel mai fermecător sat din Anglia. De fapt, Fox News spune că Bibury este unul din cele mai pitorești sate din lume.

8. Albarracin, Spania

Mulți turiști spun că Albarracin este satul cel mai fermecător din toată Spania. Doar la două ore de la Valencia și la 30 de minute cu trenul de la Teruel, Albarracin e singura capitală de provincie din Spania peninsulară fără un tren direct cu Madridul, ceea ce îl face unul din cele mai izolate locuri din țară.

În mare parte, motivul pentru care vine cineva în Albarracin, este de a petrece ore în șir plimbându-se printre străzile orașului, care cuprind case ciudate, reabilite ca să arate precum în timpurile medievale.

Cu siguranță veți rămânea surprinși de acest oraș cocoțat pe vârful unui meandru muntos al râului Guadalaviar.

9. Pucisca, Croația

Croația s-a deschis cu adevărat turismului în ultimii ani, astfel încât ea nu mai poate fi un secret la fel de mare cum a fost odată; cu toate acestea, o vizită în coasta Dalmației măcar o singură dată în viață, este o necesitate absolută. Pucisca este o localitate în partea de nord a insulei Brac din Marea Adriatică. Farmecul său sunt casele de piatră, construite frumos cu acoperișuri albe. Pucisca a fost întotdeauna cunoscută pentru cultura ziditului din piatră.

10. Eze, Franța

Nu prea departe de Nisa se află orașul Eze, un sat medieval cocoțat ca un cuib de vultur pe un vârful stâncos îngust cu vedere spre Marea Mediterană. Satul vechi fortificat mai este încă încununat cu ruinele unui castel din secolul al XII-lea (dărâmat în 1706).

Eze este un loc renumit pe Riviera franceză, faimos în întreaga lume prin vederile sale panoramice a mării de pe vârful său muntos. Micul sat medieval este renumit pentru frumusețea și farmecul său. Numeroasele sale magazine, galerii de artă, hoteluri și restaurante atrag un număr mare de turiști și tineri însurați care vin aici să-și petreacă luna de miere. Ca rezultat, Eze mai este supranumit de unii village-musée, un „sat muzeu”, deoarece, aici trăiesc puțini locuitori de origine locală.

Abilitățile sociale – noul secret al succesului

Profesor, Ința Ramona-Estera, Colegiul Economic „HERMES” Petroșani

Abilitățile sociale sunt printre cele mai importante, acestea ajutându-l pe viitorul adult să progreseze la locul de muncă pe care și-l va alege, să aibă inspirație în cazul formării unui cerc de prieteni apropiați, să își întemeieze o viață plăcută, bazată pe sentimente de încredere în ceilalți și pe cooperare cu cei din jur. Aceste deziderate pot fi atinse în cazul în care persoana dobândește, de-a lungul experienței sale de învățare (școlare și extrașcolare), câteva deprinderi și obiceiuri esențiale în societatea actuală.

Abilitățile sociale au căpătat o importanță în ultimii ani deoarece acestea garantează eficiența în domeniul relațiilor interpersonale, al comunicării, al rezolvării situațiilor conflictuale, luării deciziilor și multe altele.

Între comunicare și abilitatea socială a fiecăruia dintre noi există o legătură puternică, deoarece comunicând putem să ne exprimăm creativitatea sub diferite forme, abilitățile pe care le-am însușit și în cele din urmă reușita personală..

În contextul educațional se face deosebire între abilitățile de bază, ce constituie condițiile de trecere la achiziții ulterioare mai complexe, abilitățile speciale, diferențiate pentru fiecare palier de vârstă și activitate, și abilitățile de nivel superior, competențe foarte generale aplicabile în principiu unei mari diversități de probleme. Principii pentru comunicarea eficientă în grup, la școală

- Criterii dinainte stabilite pentru formarea grupurilor trebuie să fie clare : fie asigurarea unor grupe eterogene, care să cuprindă diferite tipuri de elevi, fie realizarea unor grupuri pe nivele diferite, între care vor diferi sarcinile și modalitățile de interacțiune promovate;
- Continuitatea interacțiunilor în grup - este util ca grupurile să nu interacționeze doar în cadrul unei sarcini, ci în mod repetat, în situații și sarcini diverse, pentru a forma adevărate rețele de comunicare;
- Interdependența membrilor grupului – sarcina este de dorit să implice realizarea unui produs finit comun, iar realizarea rolului fiecăruia să depindă într-o oarecare măsură de realizarea sarcinilor altor membri ai grupului. Este încurajată astfel responsabilitatea fiecărui membru în parte față de rezultatele în urma comunicării întregului grup;
- Responsabilitatea fiecăruia pentru activitatea proprie, pentru a nu favoriza procesul delegării responsabilității față de ceilalți membri ai grupului, ar trebui ca în produsul finit să poată fi identificată contribuția fiecărui elev și membrii grupului să poată fi notați diferențiat, în funcție de contribuția fiecăruia.

- Atenție explicită coordonată formării de abilități sociale-elevii vor fi instruiți pentru a-și forma abilitățile de comunicare în grup, utilizând atât elemente de limbaj verbal cât și nonverbal; Profesorul este un facilitator al interacțiunii oferă sugestii și un soluții.

Abilitățile sociale devin din ce în ce mai importante pentru că ele reprezintă o condiție a reușitelor atât în plan profesional, cât și personal. Oamenii de succes rezolvă problemele comune în așa fel încât relația cu cealaltă persoană să nu fie periclitată.

Problemele relaționale o dată rezolvate nu reapar în alte situații. Caracteristicile personale prealabile sunt destinse și flexibile și nu cad prea ușor în capcanele prejudecăților. Aceste persoane percep clar și interpretează eficient comportamentul celorlalți. Abilitățile sociale garantează astfel eficiența în domeniul relațiilor interpersonale, al comunicării, al rezolvării situațiilor conflictuale, al luării deciziilor etc.

Având în vedere atât importanța abilităților sociale în realizarea personală și profesională a individului, cât și noile posibilități este indicat să se completeze lacunele activității instructiv-educative cu aceste activități, care reprezintă totodată și o sursă de diversificare a metodelor educative.

Abilitățile nu sunt înnăscute, precum trăsăturile de temperament sau precum reflexele. Ele sunt învățate și acesta este un motiv pentru care reprezintă o lacună destul de majoră pentru actuala societate. În mediul familial, dar mai ales la școală, se pune mult accentul pe abilități de bază, precum scris, citit, socotit, memorat.

Este absolut necesar ca aceste abilități să-și păstreze valorile fundamentale, însă marea majoritate a studiilor arată că nu sunt suficiente pentru un real succes. Este cunoscut faptul că este de maximă importanță componenta cognitiv-afectivă în dezvoltarea individului, capacitatea de a identifica și rezolva probleme, creativitatea, capacitatea de a lucra în echipă și de a rezista stresului, de a lua decizii, de a rezolva conflicte.

Abilitățile sociale presupun capacități, îndemnări, destoinicie, dibăcie, priceperi de a iniția și întreține relații pozitive, funcționale, personale, de a fi acceptați și de a se integra în cele mai diferite formațiuni grupale, de a acționa eficient ca membrii ai unei echipe, de a influența atitudinilor, de a contura păreri sau chiar de a influența comportamentele semenilor noștri. Aceste competențe presupun atingerea unui nivel confortabil de comunicare funcțională, toleranță, empatie, deschidere pentru a înțelege puncte de vedere diferite, de a administra situații conflictuale, rezistență la stres și frustrare.

Aceste abilități asigură individului posibilitatea de a participa în mod constructiv și eficient la viața socială. Ne punem permanent întrebări precum „, de ce este așa de greu să stabilim relații sociale?” și, de ce școala nu facilitează dezvoltarea acestor abilități?”, încercând să stabilim cauzele eșecului.

Societatea aflată în permanentă schimbare, într-o dinamica care exercită presiuni evidente asupra tuturor indivizilor, indiferent de poziția pe care o ocupă pe scara socială, în care efectele crizei economice și

morale au contribuit la destructurarea familiei tradiționale și la exercițiul permanent de adaptare și supraviețuire, a impus necesitatea reevaluării obiective a întregului context educațional.

Noul context educațional, poziționează profesorul într-un spațiu educațional deschis, în care sunt exploatate experiențele anterioare de învățare; acesta devine un mediator, un facilitator care antrenează, mediază, consiliază și-i ajută pe elevi să-și dezvolte și să-și evalueze înțelegerea, furnizând modele de comunicare interpersonală.

Învățarea competitivă, în care succesul școlar este disputat doar de o parte nesemnificativă a populației școlare se impune a fi schimbată cu formule inedite de învățare mediată, în care se valorizează învățarea prin cooperare, progresul și succesul individual, autonomia socială, orientarea spre atingerea obiectivelor, încurajarea dezvoltării personale, învățarea permanentă. Absența interacțiunilor pozitive, în decursul existenței, generează relații interpersonale deficitare, dificultăți în adaptare, eșec, anxietate, depresie sau izolare, fiind un predictor în apariția tulburărilor comportamentale.

Bibliografie:

1. Botiș, Adina, Despre dezvoltarea abilităților emoționale și sociale - Ghid pentru cadrele didactice din învățământul preșcolar, proiect UNICEF, 2007;
2. Cucuș, Constantin, Psihopedagogie, Editura Polirom, Iași, 1998;
3. Gârleanu, Daniela, Lupușoru, Daniela, Comunicare și educație, Editura Spiru Haret, Iași, 1996;
4. Goleman, Daniel, Inteligența emoțională, Editura Burtea Veche, București, 2008.

Gestionarea conflictelor la copii

Prof consilier școlar Iozsa Diana Victorina - CJRAE HD locație Șc. Gimn. „I.G.Duca” Petroșani

Termenul de conflict provine de la verbul latin conflagro – a se lupta, a se bate între ei. Conflictul este un fenomen psihosocial tridimensional, care implică: o componentă cognitivă (gândirea, percepția situației conflictuale), o componentă afectivă (emoțiile și sentimentele) și o componentă comportamentală (acțiunea, comunicarea). Putem considera conflict orice formă modificată, afectată, alterată, negativă a relațiilor socialumane.

Conflictele sunt parte din viața noastră. Nu ni le dorim, dar apar. În diverse momente, situații și locuri. Implicit, apar diverse modalități de a reacționa. Unii preferă să le evite, în speranța că apele se vor liniști de la sine. Dar, surprinzător sau nu, problemele nu se rezolvă de la sine... Iar evitarea lor nu face decât să le agraveze odată cu trecerea timpului. E ca și cum ai avea o bombă cu ceas. Mai devreme sau mai târziu, aceasta va exploda. Și e posibil ca daunele să fie atât de mari, încât să nu le poți repara atât de ușor.

Conflictul este o modalitate necon-structivă de exteriorizare a emoțiilor acumulate. El este însoțit de procese emoționale negative, care dezorganizează comportamentul și reduc eficiența activităților persoanei. Copiii sunt și ei ființe umane, au și ei sentimente și nevoi. Cei mici intră în conflict cu adulții tot atunci când ceea ce li se cere intră în dezacord cu o nevoie a lor foarte importantă în acel moment.

Dacă adultul rezolvă conflictul bătând cu pumnul în masă și impunându-se, copilul va prelua acest model și îl va perpetua în propria-i viață. Dacă însă adultul are capacitatea de a gestiona situația expunânduși propriul punct de vedere, dar și ascultând sentimentele și nevoile copilului, atunci acesta din urmă va adopta un cu totul alt model, devenind o ființă umană încrezătoare, cu o bună cunoaștere de sine, capabilă să-și exprime nevoile, dar capabilă și de empatie. Ne-am dori cu toții să avem copii care să știe să gestioneze un conflict, să știe când să câștige și când să piardă, când să plece de lângă un alt copil unde nu se simte în siguranță, sau să ceară ajutor.

Felul în care îi învățăm să-și rezolve conflictele când sunt copii îi va ajuta enorm pe parcursul vieții lor de adult.

Bibliografie:

1. André Peretti, *Tehnici de comunicare*, Ed. Polirom, Iași, 2001
2. Anghel P., *Stiluri și metode de comunicare*, Ed. Aramis, București, 2003
3. Brule A., *Cum dialogăm și cum convingem?*, Ed. Polirom, Iași, 2000
8. Mucchielli Alex, *Arta de a comunica*, Ed. Polirom, Iași, 2005

Implicarea familiei în activitățile specifice alternativei step by step

Prof. înv. primar Irofti Adriana Mihaela - Școala Gimnazială I.D.Sîrbu Petrila

Activitățile specifice alternativei educaționale Step by step se pot desfășura cu maximă eficiență din momentul în care părinții conștientizează faptul că sunt parteneri în educația copilului. Această alternativă educațională oferă posibilitatea implicării familiei în numeroase activități menite să dezvolte și relația părinte-copil, iar cadrele didactice reușesc să cunoască mai bine copilul prin observarea directă a acestora.

Implicarea familiei în activitățile specifice acestei alternative nu presupune pentru părinți un program de opt ore și participarea la anumite activități impuse de cadrele didactice deoarece prin constrângeri nu se poate crea o atmosferă plăcută de lucru atât pentru părinți cât

și pentru copii. Deci, părinții se implică în activități cât le permite propriul program de muncă și cunoștințele, informațiile pe care le dețin din domenii diverse de activitate.

Cele mai îndrăgite activități în care s-au implicat părinții cu multă dăruire sunt următoarele: - Sărbătoarea celor 100 de zile de școală (copiii realizează colecții din diverse materiale precum: pietricele, scoici, chibrituri, agrafe, mărgelile, pene, resturi de creioane ascuțite, monede și altele; copiii prezintă, cu mari emoții, colecțiile în cadru festiv; părinții confecționează decorul clasei, fac prăjituri pentru a evidenția importanța acestei sărbători, sprijină activitatea centrului de matematică etc);

- Realizarea studiilor tematice (părinții au posibilitatea să facă experimente, să propună activități adecvate specificului vârstei copiilor și să le pună în practică pentru a îmbogăți bagajul de cunoștințe al acestora);
- Organizarea petrecerii sărbătorilor zilei (mamele și tații pregătesc petrecerea propriului copil cu colegii; colegii pregătesc Cărticica sărbătoritului, desenând și scriind mesaje; sărbătoritul poate primi și un cadou din partea tuturor colegilor);
- Sprijinirea activității desfășurate la centrele de activitate (părinții pot da o mână de ajutor la oricare centru de activitate, îndemnând copiii să-și termine toate sarcinile de lucru);
- Întâlnirile programate (acestea devin plăcute datorită faptului că părinții se cunosc din ce în ce mai bine, cadrele didactice ajung să cunoască temeinic fiecare familie, prin aplicarea unor jocuri,

chestionare; în cadrul acestor întâlniri se discută atât despre activitatea școlară , cât și despre probleme întâmpinate de părinți în afara mediului școlar pentru a găsi împreună soluțiile potrivite fiecărei situații particulare).

Familia implicându-se activ și constant în cât mai multe activități specifice alternativei Step by step contribuie la succesul școlar al propriului copil și la transformarea școlii într-o adevărată comunitate.

Bibliografie:

Kate Burke Walsh, *Predarea orientată după necesitățile copilului* ,Iași,1999.

Comment ne pas perdre l'interaction entre les apprenants tout en profitant des avancées technologiques?

Prof. Mihoc Luminita - Colegiul National " Mihai Eminescu" Petrosani

L'apprentissage des langues par l'intermédiaire des technologies éducatives n'est pas récent. Imitant au début la méthodologie d'étude des langues mortes, l'apprentissage des langues vivantes a rapidement intégré le magnétophone qui apportait dans la classe des modèles de prononciation ; ensuite, on a développé des laboratoires de langues qui proposaient l'acquisition de la langue par la répétition des

structures et leur fixation progressive. Finalement, on a introduit l'image, au début fixe dans les méthodes structuro-globales, l'image faisant le transfert du son au sens, en évitant le passage par la langue maternelle. La télévision est celle qui a définitivement installé l'usage des nouvelles technologies dans l'enseignement des langues.

L'apprentissage des langues étrangères trouve des avantages indéniables à cette exposition directe et rapide au savoir. L'apprenant est en contact avec la langue et la culture dans leur authenticité, il peut communiquer avec des individus de langue différente et même mettre les bases d'un enseignement mutuel ou des échanges linguistiques qui lui offrent l'occasion de rencontrer des situations de communication véritables.

Les enseignants essaient eux aussi tant bien que mal d'intégrer les produits multimédia dans des séquences pédagogiques cohérentes en recherchant documents vidéo, enregistrements sonores et textes venant en complément des informations et activités qu'ils proposent. L'enseignant doit accepter de passer du temps à consulter le produit pour en appréhender à la fois les contenus et les fonctionnalités, qui varient beaucoup d'une méthode à l'autre. Rien de commun entre l'évaluation d'un manuel que tout pédagogue averti pourra faire en quelques minutes et le même travail sur un produit multimédia dont la découverte des moindres méandres demandera plusieurs heures. Ce travail d'exploration doit permettre à l'enseignant de faire une saisie détaillée des différents contenus dans une base de données qui pourra ensuite être utilisée par le professeur lui-même, mais aussi par d'autres professeurs ou par les élèves dans le cadre d'un travail en autonomie.

Un enseignant préoccupé par ses pratiques de classe y réfléchit tout le temps et, en ce qui concerne l'utilisation des TICE, cette réflexion lui permet de voir la possibilité d'adapter les activités en vue d'une construction de connaissances et de savoirs des apprenants dans des situations authentiques.

En fait, une réalité incontestable de nos jours est la présence des technologies de l'information et de la communication dans nos vies quotidiennes autant que dans le monde de l'éducation. On pourrait affirmer que, dans certains domaines socioéconomiques, personne ne peut s'en passer, comme beaucoup de nos jeunes élèves, par exemple, avec leurs téléphones portables. Les outils informatiques des médias et les ressources numériques forment un réservoir inépuisable à la disposition de l'enseignant. Cependant l'utilisation de ces nouvelles technologies en classe et notamment en classe de FLE représente pour l'enseignant un défi incontournable : repenser les activités pédagogiques.

En classe de FLE, les nouvelles technologies permettent d'enrichir l'enseignementapprentissage et aussi de réaliser des pratiques authentiques en adaptant les activités pédagogiques à leur emploi. La didactique devient encore plus complexe. En ce qui concerne l'apprenant, l'activité de l'élève doit être le centre de la situation d'apprentissage car apprendre est agir et l'activité et l'apprentissage sont unis dans le sens de faire faire aux élèves. Chaque élève accompagné d'autres, accomplit des tâches qui lui permettront de développer les compétences.

Le rôle de l'enseignant devrait donc évoluer et les formateurs devront répondre à une demande légitime et croissante des enseignants. Ces derniers souhaitent une formation continue et pratique, adaptée à leurs besoins en « nouvelles technologies ». Valérie Lemeunier affirme que « pour atteindre l'objectif principal de l'enseignement du français qui est de faire dialoguer les cultures – la France doit laisser sa place aux réalités de la France multiculturelle et de la francophonie, ce que les nouvelles technologies permettent facilement. De cette façon, l'introduction des nouvelles technologies au sein des choses permettant de remotiver les apprenants et de lutter contre l'échec scolaire. Alors il faut penser que l'avenir de l'enseignement du français ne se jouera pas sans les nouvelles technologies

Bibliographie et sitographie

1. BIBEAU, Robert (2005) : Les TIC à l'école : proposition de taxonomie et analyse des obstacles à leur intégration. Association Enseignement Public e Informatique (AEIP).
2. <http://www.epi.asso.fr/revue/articles/a0511a.htm>

Evaluare prin itemi de tip eseu

Prof. Mititelu Ana-Maria – Școala Gimnazială "I.D.Sîrbu" Petrila

Itemii de tip eseu - solicită construirea unui răspuns liber în acord cu anumite cerințe.

1. Realizați un eseu folosind informațiile din imaginile de mai jos.

2. La alegere elaborați în viziune interdisciplinară, una dintre temele propuse mai jos:

- "Fructele și legumele în viața mea"
- "Alege să fii sănătos!"

3. Argumentați următoarea afirmație: *"Pe copil îl educă tot ce îl înconjoară: câmpul, pădurea, râul, marea, munții, rândunelele, cucul. Faceți tot posibilul ca și copiii dumneavoastră să iubească tot ce-i înconjoară, pentru că fără dragostea față de natură și animale omul nu poate să simtă din plin, ceea ce numim, cu cel mai minunat dintre cuvinte – VIAȚA."* (C. Mihăiescu)

Money mindset high school student

Manuela Mihaljević Sabljak - teacher of economic group of subjects

Keywords: financial literacy, money mindset, education, high school student

Introduction

The financial literacy of young people has often been mentioned in recent years in various newspapers, media and professional presentations. The topics of financial literacy are most often covered during the celebration of World and European Money Week. This global event aimed at financial literacy was launched in 2012 and to date has attracted more than 31 million young people from 169 countries. Bernardin Frankopan Gymnasium and Vocational School joined the celebration of World and European Money Week in 2016 by organizing various activities such as visits to the Croatian National Bank, Erste & Steiermärkische Bank, various lectures and workshops on money and financial literacy. World and European Money Week is celebrated every year in March.

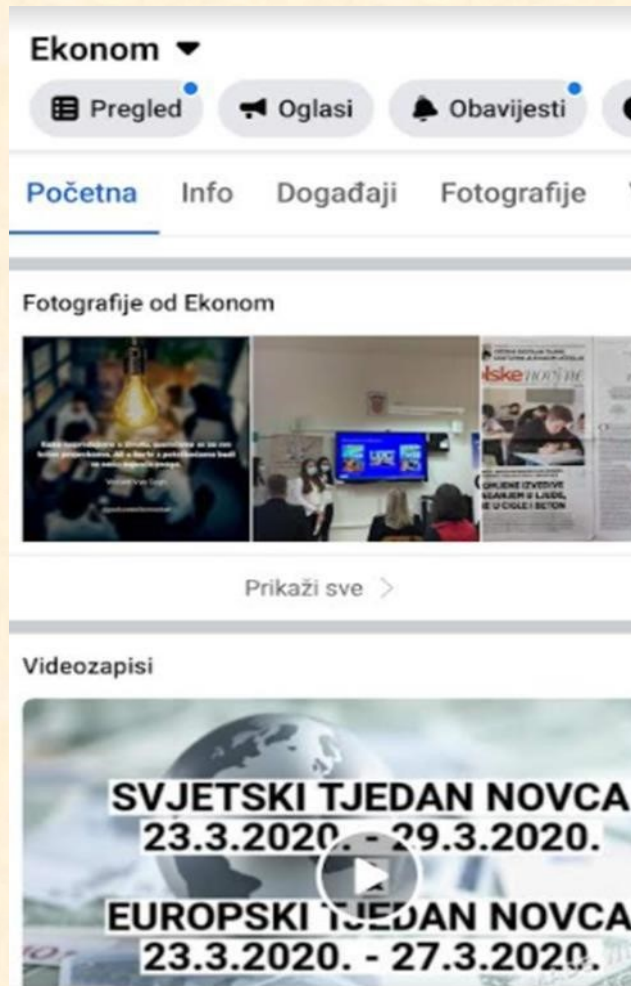
The main part

The importance of financial literacy is best seen in a statement by the Croatian Financial Services Supervisory Agency (HANFA): "Inadequate levels of financial literacy can lead to disadvantaged social opportunities for individuals and we therefore believe through formal and non-formal learning. "

Various researches are often conducted on the topic of financial literacy of young people. One such study was conducted by Sheffield University research on a sample of 3,200 children and young people and came to interesting conclusions. They concluded based on the results obtained that children who have a part-time job in their early teens will save more when they grow up than those who receive pocket money from their parents. Occasional jobs affect how a child will one day know how to manage money.

Children generally do not acquire knowledge about money in the classical way, but mostly take it over from their parents. If parents have been influenced by their parents, then we can conclude that current high school students will inherit habits and beliefs from their parents. Therefore, it is important to educate parents in addition to high school students. Through the Association of Economic Experts, Ekonom, we educate parents about habits, beliefs and financial literacy in order to contribute to increasing the financial literacy of parents and high school students

Figure 1: Facebook page of the association Ekonom

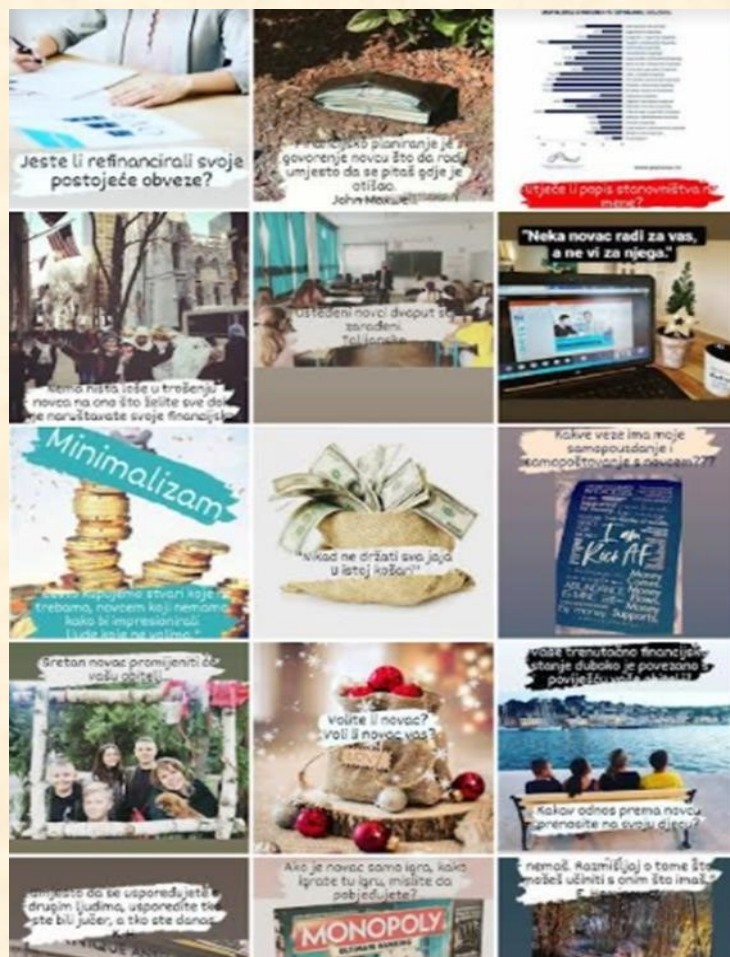

Source: own source

The importance of money mindset parents and children is great because it triggers decisions made about saving, spending and handling money.

The total annual pocket money of students represents a large amount of money that has its place in the market and is in the interest of marketing professionals. Children are exposed to various forms of advertising on a daily basis from a very early age. The marketing industry greatly influences young people's decisions about spending, but also the development of their personal attitudes and value systems. In addition to educating high school students at school, we try to reach them through social networks, all with the aim of increasing financial literacy.

Figure 2: Instagram page Moneymindset.hr

Source: own source

Conclusion

It is extremely important that children are aware of the financial situation in the family in order to adjust their wishes, and if possible, also help the family budget with their work through student services. It is also extremely important that young people are involved in various money education as early as possible in order to build a healthy attitude towards money in time.

Literatura:

1. <https://www.hanfa.hr/vijesti/04022016-predstavljeni-rezultati-istrazivanja-mjerenjefinancijskepismenosti/>
2. <https://www.hpb.hr/novosti/istrazivanje-hpb-a-tinejdzeri-i-financije>
3. <https://www.skolskiportal.hr/sadržaj/skolstvo-u-medijima/mladi-ne-znaju-cijeniti-novac-nitinjime-raspomagati/>
4. <https://www.srednja.hr/novosti/hrvatski-srednjoskolci-otkrili-koliki-im-je-mjesečni-dzeparac-4/>
5. <https://www.moj-posao.net/Vijest/72665/Djeca-koja-dobivaju-dzeparac-imaju-slabije-navikestednje/2>

Educația interculturală în grădiniță

Prof. învă. preșcolar Olah Ionela Cosmina - Școala Gimnazială „I.D.Sîrbu” Petrila

Competența interculturală presupune atât din partea cadrului didactic, cât și a copiilor, părinților un ansamblu de elemente interiorizate și încadrate funcțional personalității, care să permită și să susțină reacții firești, adecvate în diferite contexte educaționale, percepții ale diversității culturale și etnice fără etichetări categoriale nefondate, de tipul prejudecăților și stereotipurilor sau tensionărilor.

Formarea noastră pentru interculturalitate ne va ajuta: să răspundem nevoilor fiecărui copil, să le recunoaștem aptitudinile, să le asigurăm medierea de care aceștia au nevoie și să veghem ca fiecare să fie recunoscut în cadrul grupului; să descoperim, să apreciem și să ajutăm la valorificarea aptitudinilor copiilor născuți în medii defavorizate. Formarea și educarea copiilor să nu fie lăsate să se deruleze de la sine, ci să constituie preocupări majore ale cadrelor didactice.

Educația interculturală derulată prin acțiuni la nivelul preșcolarilor au vizat obiective specifice:

- promovarea unei atitudini tolerante, deschise, de acceptare și înțelegere firească între români și alte etnii;
- transmiterea de cunoștințe despre propria cultură și despre alte culturi aparținând altor etnii;
- formarea unor deprinderi legate de viața într-o societate multiculturală;
- formarea atitudinii de respect față de propria cultură și a celorlalte etnii și combaterea discriminării și a intoleranței;
- promovarea unor relații de prietenie și de bună înțelegere între români și celelalte naționalități.

La îndeplinirea acestor obiective au contribuit: copii, educatoare, părinți, comunitatea.

Acțiunile realizate în cadrul proiectului s-au desfășurat în cadrul unor: vizite, spectacole, concursuri tematice, jocuri, realizarea unor expoziții cu lucrările copiilor, albume, activitate de observare a costumelor populare, de învățare a unor cântece, dansuri populare.

Bibliografie:

1. "O nouă provocare pentru educație: Interculturalitatea" – Teodor Cozma, Editura Polirom, Iasi, 2001
2. "Curs de Educație Interculturală", Fundația pentru o Societate Deschisă, Sinaia, 1998.

Predarea în sistem hibrid

Prof. Paraschiv Camelia-Liceul Tehnologic „Dimitrie Leonida” Petroșani

Conceptul de învățare hibridă implică prezența fizică în sala de clasă a unei părți a elevilor și participarea celorlalți în sistem de teleconferință, utilizând diverse platforme de *live streaming*. Dacă la o primă analiză denumirea conceptului pare a fi complicată, organizarea lui nu este extrem de dificilă, clasa fizică este completată de

un monitor de dimensiuni mari sau o tablă interactivă, boxe, o cameră web și un microfon (care este capabil să capteze sunetul foarte bine). Prin acest mix, clasa se reunește, iar profesorul, ajutat de tehnologie, poate să își desfășoare activitatea aproape la fel de bine ca și cum ar avea întreg colectivul prezent fizic.

Sistemul are mai multe beneficii. Clasele nu mai sunt la fel de aglomerate și permit o distanțare fizică, astfel că riscul de infectare scade. Elevii care sunt în izolare sau care doresc să nu participe fizic sunt implicați în activități fără să piardă din conținut, iar educația își urmează cursul firesc.

Prin sistemul hibrid, fiecare elev are oportunitatea de a participa la lecții; astfel, se asigură și se continuă dreptul fiecărui copil la educație și toți cei mici pot fi antrenați în variate activități educaționale. Elevii sunt din ce în ce mai flexibili și consideră tehnologia pe care o avem la îndemână ca fiind ceva firesc, iar pentru ei, adaptarea la acest mod de învățare este extrem de rapid, dacă nu chiar natural.

Centrul fiecărei clase de elevi este reprezentat de relațiile dintre aceștia. Conexiunile interpersonale le lipsesc tuturor copiilor ca urmare a suspendării cursurilor și cu toții ne dorim ca acea apropiere să fie din nou prezentă între elevi. Cum acest lucru nu este posibil deocamdată, modelul hibrid poate asigura o oarecare apropiere deoarece elevii interacționează, profesorul este cel care înlesnește această comunicare, iar prin această conexiune clasa hibrid poate deveni o comunitate prietenoasă și un mediu confortabil.

Pentru a construi o comunitate online într-o clasă hibrid este foarte important să subliniem importanța normelor de la clasă și să maximizăm oportunitățile pe care elevii le pot stabili între ei prin realizarea unor activități de formare și consolidare a echipei.

Discursul de la egal la egal este o componentă cheie a sistemului hibrid deoarece îi învață pe elevi să gândească liber și să-și expună ideile într-un mod eficient. În clasele hibride, cel mai important lucru pe care îl poate face

un profesor este crearea de grupe și echipe de elevi (formate atât din cei prezenți fizic, cât și din cei din mediul online) pentru a rezolva diverse sarcini care să implice colaborare, schimb de idei și o comunicare constructivă. Acest lucru le permite elevilor să învețe unii de la ceilalți și să-și pună în valoare abilitățile de gândire critică. Chiar și prin intermediul unui chat sau forum de discuții se creează diverse oportunități prin care se poate face schimb de idei și se pot identifica modalități de rezolvare diverselor probleme.

Odată cu declanșarea acestei pandemii, școala și-a schimbat modul de a fi, iar aceasta nu va reveni niciodată la statutul ei inițial. Cu toții trebuie să acceptăm această schimbare și să identificăm cele mai oportune experiențe de învățare pe care să le oferim elevilor.

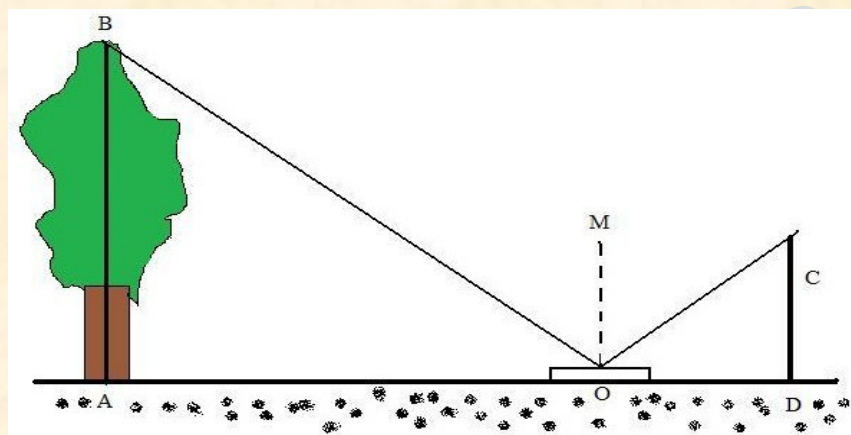
Profesorii care pun în aplicare învățarea hibrid sunt nevoiți să își asume riscuri, să identifice rezolvarea unor situații cu care nu s-au mai confruntat până acum, iar acestea își vor găsi rezolvarea prin abordarea acestor situații cu multă răbdare, curaj, flexibilitate și imaginație, deoarece clasa hibrid oferă profesorilor o minunată oportunitate de a crea un mediu modern și eficient de învățare, clădind, astfel, școala viitorului. Așa cum spune și Brené Brown, inovația se naște din vulnerabilitate, iar noi toți suntem acum mai vulnerabili ca oricând.

WEBOGRAFIE

1. <https://www.edupedu.ro/modelul-de-invatare-hibrid-cu-grupuri-alternand-si-cel-cu-tehnologie-minimaprezentate-de-profesoara-daniela-vasile/>
2. <https://proform.snsr.ro/baza-de-date-online-cu-resurse-pentru-dezvoltarea-unui-management-institutionalantreprenorial-de-calitate-in-scoli-defavorizate/predarea-hibrid-avantaje-si-limite>

O problemă practică: determinarea înălțimii unui copac folosind legile reflexiei printr-o oglindă plană.

Prof. Perca Minodora-Elis , Liceul Tehnologic Lupeni

Considerând AB înălțimea copacului, se așează într-un punct O o oglindă plană, iar observatorul se plasează pe direcția AO astfel încât zărește cu ochii (punctul C) în oglindă vârful copacului. Știind că unghiurile BOM și MOC au aceeași măsură (deoarece unghiul de incidență este egal cu unghiul de reflexie) rezultă că $\Delta AOB \sim \Delta DOC$, și astfel se poate scrie egalitatea

$$\frac{AB}{DC} = \frac{AO}{DO} \text{ , unde: } AO \text{ reprezintă distanța de la copac la oglindă}$$

OD reprezintă distanța de la oglindă la observator

CD reprezintă înălțimea (până la nivelul ochilor) observatorului

$$\text{de unde } AB = \frac{DC \cdot AO}{DO}$$

Bibliografie:

1. Bogdanov Z., Călugărița G., Opreanu E., Sandu M., *Metodica predării geometriei în școala general de opt ani*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1965.
2. Coța A., Rado M., Răduțiu M., Vornicescu F., *Matematică - geometrie și trigonometrie, manual pentru clasa a IX-a*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1994.

Cultivarea gustului pentru lectură la clasele gimnaziale

Bibliotecar Scafariu Angela - Școala Gimnazială „Ion Desideriu Sîrbu” Petrila

”Cartea reflectă o perspectivă de-a lungul unui șir de secole al vieții omenirii, istoria luptei sale pentru existență, pentru un viitor mai luminos, suferințele, bucuriile, înfrângerile și biruințele sale toate. Iubiți cartea, îngrijiți-o și citiți cât mai mult. Cartea ne este prieten credincios, de nădejde.” (G.F.Morozov)

Lectura are ca scop să-i facă pe copii să iubească și să respecte cartea, care le poate satisface interesul pentru a cunoaște viața.

Lectura e un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacităților de gândire și limbaj. Ea contribuie într-o mare măsură la lărgirea orizontului de cunoaștere al elevilor; la formarea unui vocabular activ, bogat și colorat, la o exprimare aleasă, corectă, literară, la educarea sentimentelor estetice.

Trezirea interesului elevilor pentru lectură este unul dintre obiectivele finale ale activității desfășurate de învățător cu elevii claselor primare. Sunt factori care determină lectura elevilor: particularitățile de vârstă psihice, preferințele lor, climatul familial, care pot transforma lectura într-o necesitate sau nu. Gustul pentru citit nu vine de la sine, ci se formează printr-o muncă ce înglobează răbdare, perseverență, voință, continuitate.

Orizontul cunoștințelor primite în clasă la orele de literatură română e lărgit de lectura în afara clasei. Este foarte important ca învățătorul să cunoască formele de îndrumare ale acesteia. Forma cea mai des folosită este povestirea, apoi urmează expozițiile de cărți, filme, înregistrări audio și video. Alte mijloace care invită copiii la lectură sunt ghicitorile literare și jocul cu versuri.

La vârsta preșcolară, atât familia, cât și grădinița depun eforturi pentru a influența universul copilăriei prin basme, povești și poezii. Lectura propriu-zisă începe după ce copilul reușește singur să descifreze cu ușurință ideile ascunse în spatele semnelor grafice, odată cu descifrarea enigmei acestor hieroglife, numite litere.

Încă de la venirea copilului în școală, trebuie să-l facem să iubească cititul. Basmele și povestirile sunt indicate celor cu ritm de citire rapid, iar celor cu ritm mai lent, lecturi mai scurte.

Din cauza rapidității ritmului de citire, rămânând la imposibilitatea de a urmări conținutul micilor lecturi, mulți elevi se luptă cu descifrarea unui text. În locul curiozității care face abstracție de formă și se luptă pentru descifrarea ideii, apare efortul descifrării semnelor grafice.

În cadrul activităților extracurriculare pot fi organizate șezători literare, se pot desfășura jocuri literare și diferite concursuri, care îi va face pe copii ca și în afara orelor de curs să imite aceste lucruri, în special copiii mai mari. Din nefericire, internetul oferă o gamă variată de povești, expuse și în format video, încât elevii nu-și mai fac abonamente la bibliotecă, nu-și mai achiziționează cărți. Partea bună constă în faptul că unele cărți, având costuri ridicate, unii elevi nu ar avea posibilitate să le cumpere, drept urmare au șansa

să le citească online. Vocabularul este mai activ și nu mai solicită explicații la tot pasul. În cazul în care elevul întâmpină dificultăți de citire, atunci gustul pentru lectură nu este format.

Școala dirijează după principii științifice, supraveghează efectuarea ei, dar deprinderea lecturii se formează nu numai în școală, ci și în familie.

Povestirea de către adult a conținutului unei cărți, comentarea ei, în mediul familial, reprezintă un mijloc de stimulare și dezvoltare a gustului copilului pentru lectură. Prin lectură, elevii sunt conduși să-și formeze capacitatea de a surprinde, de a descoperi conținuturi și forme ale realității exprimate printr-o multitudine de expresii, să-și extindă aria cunoașterii; pătrunzând în diversitatea textelor literare, elevii vor parcurge căi specifice de expresie, ceea ce le permite trecerea de la cunoașterea concretă la cea abstractă, de la intuiție la reprezentare și fantezie.

Pentru formarea limbajului și a capacităților de comunicare verbală, un rol important îl au exercițiile care sporesc numărul de cuvinte cunoscute și folosite activ și exercițiile speciale de întrebuintare a cuvintelor în contexte noi, dar care concordă cu sistemul limbii, pentru că vorbirea poate avea caracter reproductiv, cât și creator.

Capacitatea de a vorbi a copilului depinde de structura creierului și a organelor vorbirii, de curiozitatea specifică a copilului, de receptivitatea față de influențele sociale, de capacitatea de imitație, de măsura în care educatorul cunoaște mecanismul și procesul formării limbajului și îi oferă fiecărui copil, în raport cu particularitățile sale, prilejul exersării vorbirii.

Lectura are o influență foarte bună asupra întregului proces instructiv-educativ, dezvoltă imaginația, creativitatea și gândirea, ori, într-o oră, activitatea învățătorului este limitată, de aceea este necesară lecturarea în afara școlii. Recunoaștem cu toții, că nu e ușor să-i facem pe copii să citească în timpul liber și chiar să considere o relaxare cititul, dar trebuie să perseverăm și să luăm măsuri pentru îmbunătățirea acestui aspect. Fiecare lecție și activitate organizată cu elevii trebuie să-și propună îmbogățirea cu noi termeni a vocabularului elevilor și activizarea permanentă a vocabularului elevilor, în diverse situații de comunicare.

O analiză atentă a textelor lecturate contribuie la îmbogățirea cunoștințelor elevilor, la formarea unui vocabular bogat. Înfrumusețarea limbajului elevilor cu cuvinte nou învățate și cu expresii plastice are deosebită importanță pentru formarea și dezvoltarea exprimării lor corecte, clare, nuanțate. Cine nu știe citi nu se poate instrui, nu poate avea acces la cuceririle geniului uman transmise prin cuvântul scris.

I. Șerdean spunea că: „...a înțelege literatura înseamnă a avea puterea de a raporta impresiile, trăirile autorului la propria ta experiență de viață, a stabili legături nu numai cu cunoștințele dobândite, ci și cu emoțiile, simțămintele pe care le-ai trăit.”

Un rol deosebit de important îl are bibliotecarul. El trebuie să cunoască toate lucrările de specialitate să citească multă literatură pentru a putea să recomande elevilor cărțile cele mai accesibile sau cele mai bune în domeniul care îi interesează pe aceștia. Cunoscând mai bine sufletul copiilor, apropiindu-se cu dragoste de ei, recomandându-le cărți instructive dar și educative, sfătuindu-i cum să citească și să păstreze cărțile, bibliotecarul devine un prieten al elevului, un formator al gustului pentru lectură.

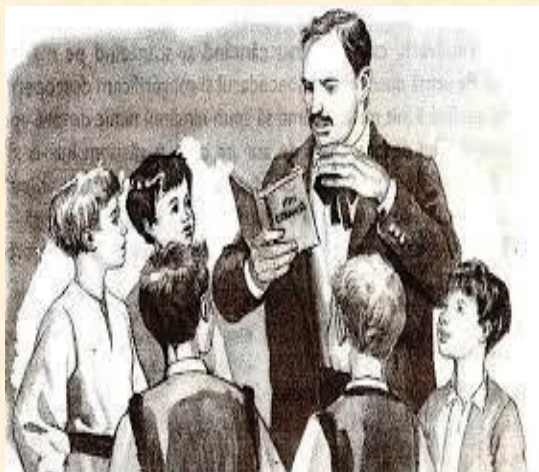
În concluzie, prin diferite mijloace, metode și procedee, avem datoria de a cultiva dragostea și interesul elevilor pentru carte, ajutându-i să citească texte potrivite vârstei lor, învățându-i cum să citească și prin intermediul lecturilor să le dezvoltăm calitățile cele mai de preț: prietenia, hărnicia, modestia, curajul, perseverența, dreptatea, cinstea și cuvântul.

Bibliografie

1. Bratu, Bianca, Școlarul și literatura, Editura Junimea, Iași, 1988;
2. Molan, Vasile, Lecții speciale de lectură la clasele II-III, Editura Aramis, București, 1991;
3. Nicola, Ion, Tratat de pedagogie școlară, Editura Aramis, București; 4. Parfene, Constantin, Compozițiile în școală, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1980.

Cadrul didactic în contextul democratizării vieții școlare

Prof. Scafariu Corina Anișoara - Școala Gimnazială Ion Desideriu, Petrila

Din punct de vedere istoric, școala românească rezidă într-o altă instituție de valoare pentru poporul român, anume Biserica. Primele forme de învățământ organizat se regăsesc în incinta bisericilor și a mănăstirilor. Primul abecedar aparține diaconului Ion Creangă. Având o temelie atât de solidă învățământul românesc, prin dascălii săi este unul de valoare. Chiar și azi cele două instituții funcționează ca două instituții surori.

Învățământul European, modern și democratic, trebuie să fie onorat că primește în mijlocul său dascăli români cu reale calități pedagogice care sunt viabile și în democrație. Între acestea evidențiem:

- 1) **Dragostea față de copii.** Prin acest sentiment se crează în jurul copilului o ambianță de armonie absolut necesară dezvoltării sănătoase, fără inhibiții, a viitorului adult.
- 2) **Cunoașterea psihologiei copilului.** Dascălul școlii românești știe să dozeze și să îmbine înțelegerea, exigența rezonabilă, prietenia, altruismul, încrederea și optimismul.
- 3) **Răbdarea.** Fiecare om dorește să-și salveze copilul de la o posibilă ratare pe plan uman, cu atât mai mult noi, dascălii lor. Răbdarea se dovedește a fi o adevărată piatră de încercare.

- 4) **Încrederea.** Este vorba de încrederea în forța educației, și de încrederea în capacitatea omului de a fi educat.
- 5) **Blândețea.** Blândețea este întotdeauna recomandabilă atâta timp cât nu devine o slăbiciune. Severitatea este corectivul atunci când este necesar.
- 6) **Comunicarea.** Procesul de învățământ nu este conceput în afara unui dialog permanent între dascăl și elev. Dialogul contribuie la stimularea încrederii elevilor în ei și a puterii lor de gândire. Eficiența comunicării este garantată de implicarea celui de al treilea factor – părinții.

Fundamentală pentru învățământul românesc conectat la democrația europeană este ideea de a pregăti tineri pentru viitor, având grijă după cum spunea Octavian Fodor „să ne stăduim să formăm în așa fel tineretul încât prin el să trăim noi înșine o a doua viață, o viață pe care înțelepciunea dobândită o face mai bună decât pe cea a tinereții noastre. Să-i ajutăm să trăiască așa cum am fi dorit-o noi la vârsta lor. Să investim în tineri tot ceea ce întrezărim necesar pentru fericirea viitoare a omului.”.

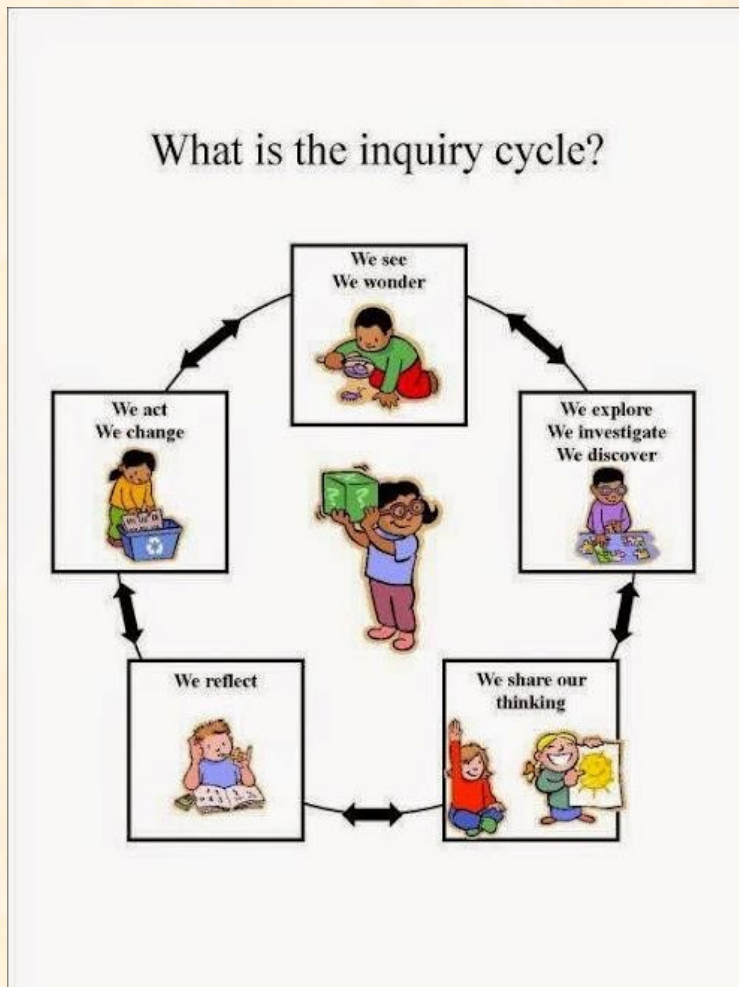
Educatorul cu gândire democratică trebuie să țină minte permanent că el este mentorul intelectual al elevului și chiar exemplul de viață, după cum vedem în spusele marelui gânditor J. Jaurés: „nu-i înveți pe alții ceea ce vrei, nu-i înveți ceea ce știi, îi înveți ceea ce ești”.

BIBLIOGRAFIE:

- Ioan Nicola, *Pedagogie*, E.D.P., București, 1992
- *Reflexii și Maxime*, Vol. I, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1989
- *Învățământul primar*, Revistă dedicată cadrelor didactice, Nr. 1-2/1999 Editura Discipol
- *Învățământul primar*, Revistă dedicată cadrelor didactice, Nr. 1/2000 Editura Discipol

Învățarea bazată pe joc de rol

Prof. Ciobanu Simulescu Iuliana - Liceul Tehnologic "Transilvania" Deva

Utilizarea acestei metode are în vedere facilitarea inserției sociale a elevilor prin formarea și modelarea comportamentului acestora, validându-se conduitele corecte și invalidându-se cele greșite dar și prin formarea și dezvoltarea capacității de evaluare a orientărilor valorice ceea ce poate duce la formarea și dezvoltarea capacității de a rezolva situațiile problematice. Este un exercițiu cu final deschis care oferă ocazii de afișare a abilităților comportamentale sau interpersonale într- un context dat.

Alegerea temei care va fi simulată în cadrul jocului de rol va fi în conformitate cu obiectivul operațional urmărit iar transparența didactică a situației alese și proiectarea scenariului didactic va constitui activitatea profesorului. Există o etapă de învățare

individuală a rolului de către elevi în care profesorul monitorizează activitatea de învățare, în etapa de interpretare a rolurilor profesorul monitorizează desfășurarea jocului de rol, în etapa de reflecție sau analiză și dezbateră colectivă a jocului de rol, profesorul ghidează elevii și obține feed-back-ul sumativ.

Învățarea bazată pe jocul de rol prezintă atât avantaje cum ar fi: activează elevii din punct de vedere cognitiv, afectiv, pune în evidență modul corect sau incorect de comportare în anumite situații dar și o serie de dezavantaje printre care amintesc: este o metodă greu de aplicat, activitatea bazată pe jocul de rol durează relativ puțin, însă proiectarea și pregătirea sa cer timp și efort din partea cadrului didactic, este posibilă să apară blocaje emoționale în preluarea și interpretarea rolurilor de către unii elevi.

Ținând cont că în jocul de rol conținutul simulării îl reprezintă interacțiunea umană, această metodă de predare-învățare poate fi utilizată pentru realizarea unuia sau mai multor obiective: învățarea modurilor de gândire, trăire; dezvoltarea capacității de empatie și înțelegere a opiniilor, trăirilor și aspirațiilor altora; dezvoltarea capacității de a surprinde, înțelege și evalua orientările valorice ale partenerilor de interacțiune; verificarea corectitudinii comportamentelor formate și destrămarea celor învățate greșit; formarea și perfecționarea aptitudinilor de muncă în grup și de conducere colectivă.

BIBLIOGRAFIE

1. BERNAT SIMONA ELENA (2003) – Tehnica învățării eficiente, Presa Universitară Clujană, Cluj - Napoca
2. CERGHIT IOAN (2006) – Metode de învățământ, Polirom, Iași
3. CIOBANU MARIANA (2008) - Didactica științelor biologice, Editura didactică și pedagogică, București
4. GHID - Învățarea activă, București, 2001

Metode interactive pentru un învățământ eficient

Prof. Todorici Monteola-Ilona, Colegiul Tehnic „Constantin Brâncuși” Petrila

Antrenarea permanentă a elevilor la un efort intelectual susținut și înarmarea acestora cu capacități necesare unei activități de învățare productivă reprezintă modalitatea cea mai eficientă de educare a elevilor în spiritul unei atitudini conștiente și active.

Metodele sunt instrumente importante aflate la dispoziția profesorului, de a căror cunoștințe și utilizare depinde eficiența muncii educative. Profesorul, cunoscând varietatea metodelor, particularitățile elevilor cu care lucrează, obiectivele pe care trebuie să le atingă, trebuie să acționeze pentru a-și valorifica pe deplin personalitatea, devenind el însuși un creator în materie articulare a strategiilor, metodelor și procedurilor didactice. Bunul mers al procesului de învățământ și rezultatele obținute depind de metodele utilizate.

Cerința primordială a educației progresiviste, cum spune Jean Piaget, este de a asigura o metodologie diversificată bazată pe îmbinarea activităților de învățare și de munca independentă, cu activitățile de cooperare, de învățare în grup și de munca interdependentă. Deși învățarea este eminentă o activitate proprie, ținând de efortul individual depus în înțelegerea și conștientizarea semnificațiilor științei, nu este mai puțin

adevărat ca relațiile interpersonale, de grup sunt un factor indispensabil apariției și construirii învățării personale și colective.

“Învățarea în grup exersează capacitatea de decizie și de inițiativă, dă o notă mai personală muncii, dar și o complementaritate mai mare aptitudinilor și talentelor, ceea ce asigură o participare mai vie, mai activă, susținută de foarte multe elemente de emulație, destimulare reciprocă, de cooperare fructuoasă.” Specific metodelor interactive de grup este faptul că ele promovează interacțiunea dintre mințile participanților, dintre personalitățile lor, ducând la o învățare mai activă și cu rezultate evidente.

Acest tip de interactivitate determină “identificarea subiectului cu situația de învățare în care acesta este antrenat”, ceea ce duce la transformarea elevului în stăpânul propriei transformări și formări.

Școala contribuie tot mai mult la modelarea personalității și la cultivarea trăsăturilor ei. În întreaga operă de formare a omului nou, a personalității sale, un rol important, uneori chiar decisiv, îl au primii ani de școală. Școlii îi revine sarcina de a forma primele deprinderi de muncă intelectuală. De aceea, este necesar ca învățătorul să fie preocupat în permanență de perfecționarea metodelor și procedeele de predare-învățare, a stilului de muncă în general, pentru optimizarea procesului instructiv-educativ .

Cadrul didactic trebuie să fie animat de o puternică receptivitate față de tot ce este nou și important în specialitatea sa și în pedagogie, iar în practică să dovedească un efort continuu spre autodepășire, pentru a face față sarcinilor pe care le ridică învățământul.

Utilizarea metodelor interactive de predare-învățare în activitatea didactică contribuie la îmbunătățirea calității procesului instructiv-educativ, având un caracter activ – participativ și o reală valoare activformativă asupra personalității elevului.

Caracteristicile metodelor interactive: o stimulează implicarea activă în sarcina didactică; o asigură o mai bună punere în practică a cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor; o asigură un demers interactiv al actului de predare-învățare-evaluare; o valorifică și stimulează potențialul creativ, originalitatea copiilor; o acționează asupra gândirii critice a elevilor; o elevii devin responsabili în rezolvarea sarcinilor; o promovează învățarea prin cooperare; o copiii învață să argumenteze acțiunile; o îi învață pe elevi să comunice între ei și să asculte părerile celor din jur. Avantaje: o stimulează atenția și gândirea; o scoate în evidență modul propriu de înțelegere; o conduce la sintetizare/esențializare; o ușurează asimilarea de noi cunoștințe; o se poate folosi

la cu succes la orele de recapitulare și consolidare; o se poate folosi în diferite momente ale lecției; o stimulează interesul elevilor pentru activitatea didactică.

Metodele moderne au tendința de a se apropia cât mai mult de metodele cercetării științifice, antrenând elevii în activități de investigare și cercetare directă a fenomenelor. Metodele interactive au ca rezultat creșterea motivației pentru învățare și a încrederii în sine, contribuie la formarea atitudinii pozitive față de obiectele de studiu în școală și asigură condițiile formării capacității copiilor de a interacționa și de a comunica, pregătindu-i mai bine pentru activitatea socială.

Prin măiestria și pricepera de care dăm dovadă putem dezvolta creativitatea la elevi, dar putem ajunge și la o auto-stimulare a creativității.

Metodele de învățământ reprezintă căile folosite în școala de către dascăl în a-i sprijini pe elevi să descopere viața, natura, lumea, lucrurile, știința. Ele sunt totodată mijloace prin care se formează și se dezvoltă priceperile, deprinderile și capacitățile elevilor de a acționa asupra naturii, de a folosi roadele cunoașterii transformând exteriorul în facilități interioare, formându-și caracterul și dezvoltându-și personalitatea. Prin "metodă de învățământ" se înțelege o modalitate comună de acțiune a cadrului didactic și a elevilor în vederea realizării obiectivelor pedagogice. Cu alte cuvinte, metoda reprezintă, un mod de a proceda care tinde să plaseze elevul într-o situație de învățare, mai mult sau mai puțin dirijată".

Sub raportul structurării, metoda este un ansamblu organizat de operații, de procedee. În anumite situații, o metodă poate deveni procedeu în cadrul altei metode (ex. problematizarea poate fi inclusă într-o demonstrație).

Metodologia didactică desemnează sistemul metodelor utilizate în procesul de învățământ precum și teoria care stă la baza acestuia. Sunt luate în considerare: natura, funcțiile, clasificarea metodelor de învățământ, precum și caracterizarea, descrierea lor, cu precizarea cerințelor de utilizare. Opțiunea pentru o anumită strategie didactică condiționează utilizarea unor metode de învățământ specifice. Metodele de învățământ fac parte din condițiile externe ale învățării, care determină eficiența acestora. De aici decurge importanța alegerii judicioase a metodelor corespunzătoare fiecărei activități didactice.

Bibliografie:

1. Andersen, K. K. - Educația Adulților, Suport de curs/ manual ADEC, Editor: Tudor Stanciu, Traducere: Mihaela Lupu, Iași, 2008;
2. Cerghit, I. - Metode de învățământ, Polirom, Iași, 2006;
3. Cucoș, C. - Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2001;
4. Gliga, L.; Spiro, J. (coord). - Învățarea activă (Ghid), TipoGrup Press, București, 2001.

Metode de stimulare a creativității în cadrul învățării active la limba și literatura română. Metoda Frisco

Prof. Dr. Țene Simona - Colegiul Național Pedagogic "Regina Maria" Deva

Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari. Și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze. (Maria Montessori)

Limba română este disciplina căreia îi revin sarcini exprese pentru dezvoltarea capacităților de comunicare și creație. Formarea și dezvoltarea capacităților de comunicare verbală se află în strânsă legătură cu formarea și dezvoltarea capacităților de creație. Limba, produs complex al dezvoltării istorice și sociale a speciei umane, care evoluează și se îmbogățește odată cu aceasta, rămâne nu numai cel mai folosit, dar și cel mai important mijloc de comunicare și de creație, principalul instrument al gândirii umane.

De aceea este necesar ca în studiul integrat al limbii române în școală să-și găsească loc și exerciții exprese pentru dezvoltarea creativității verbale și scrise la elevi, paralel cu demersurile tradiționale pentru învățarea teoretică a științei despre limbă sau pentru însușirea aspectului normal al limbii.

Rolul cadrului didactic este acela de stârni în permanență interesul elevului și de a-i menține vie dorința de descoperire și de învățare. Câteva considerații preliminare. Plecând de la cunoscutul dicton „Nimic nu este ușor în această lume și fiecare lucru își are importanța lui, fiecare cadru didactic are azi o mare responsabilitate în procesul de învățământ, în sensul că este obligat să le ofere elevilor posibilitatea dobândirii unei experiențe sociale și constructive noi, bazată pe cooperare și colaborare în rezolvarea problemelor vieții, ca să poată să-și asigure conviețuirea într-o lume pașnică.

Folosirea cu prioritate a metodelor și tehnicilor active centrate pe elev, care să contribuie la formarea potențialului intelectual al elevilor, presupune implicarea copilului în actul de învățare, pentru ca să i se ofere condiții optime pentru dezvoltarea gândirii, a intelectului, în direcția flexibilității, creativității, inventivității și pentru dezvoltarea interesului pentru propria formare, în sensul formării lui ca participant activ la procesul de educare. Astfel, pe elevul implicat în procesul de învățare, metodologia activă îi formează capacitatea de a-și însuși aptitudinile învățării, precum și aptitudinile fundamentale ale muncii și ale rezolvării de probleme. Este cunoscut faptul că metodele centrate pe elev îl plasează pe individ în evaluarea eficacității procesului lor de învățare și în trasarea obiectivelor pentru dezvoltarea ulterioară. Avantajele metodelor centrate pe elev este că ajută la pregătirea individului, facilitându-i o tranziție mai ușoară spre locul de muncă, cât și spre învățarea

continuă, ajutându-l, în acest mod, să înțeleagă lumea în care trăiește și să aplice în diferite situații de viață ceea ce a învățat.

Rolul educatorului în procesul atât de complex de modelare a copilului în drumul atât de sinuos spre maturizare este poate cel mai important, deoarece, punându-și elevii în situații variate de instruire, el transformă școala într-un templu și un laborator (Mircea Eliade).

Metode active și interactive – avantaje.

Învățarea activă înseamnă procesul de învățare calibrat pe interesele/nivelul de înțelegere/nivelul de dezvoltare a participanților la proces. În cazul învățării active, se pun bazele unor comportamente/componente vizibile:

- componente ce denotă participarea (elevul e activ, răspunde la întrebări, ia parte la activități);
- gândirea creativă (elevul are propriile sale sugestii, propune noi interpretări);
- învățarea aplicată (elevul devine capabil să aplice o strategie de învățare într-o anumită instanță de învățare);
- construirea cunoștințelor (în loc să fie pasiv, elevul îndeplinește sarcini care îl vor conduce spre înțelegere).

Metoda Frisco

Printre metodele interactive de rezolvare de probleme prin stimularea creativității, care acționează procesul de predare-învățare se află și Metoda Frisco, metodă activ-participativă în măsură să solicite plener, dar să și valorifice maximal și pe multiple planuri potențialul uman de cunoaștere, de simțire și de acțiune cu care un elev sau altul vine la școală.

Lecțiile bazate pe Metoda Frisco prezintă câteva caracteristici importante:

- elevii sunt puși în situația să interacționeze, să lucreze productiv unii cu alții;
- în cadrul activităților de învățare elevii își dezvoltă judecățile de valoare pertinente, care să-i dezvolte gândirea, învață prin eforturi proprii, îl transformă din obiect în subiect al educației, din participant pasiv într-unul activ.

Caracterul ludic al Metodei Frisco, cadrul ei antrenant și activ în același timp, au un impact extraordinar asupra elevilor, oferind alternative noi de învățare, altele decât cele cunoscute, tradiționale.

Aplicarea Metodei Frisco, caracterizată prin flexibilitate, oferă elevilor posibilitatea de a se implica activ în actul de învățare, constituindu-se alături de celelalte metode interactive, într-un instrument util în eficientizarea activității la clasă, de învățare activă și interactivă. Demersul nostru de a prezenta această metodă activă cu un puternic potențial creativ, merit să contribuie la promovarea unei metodologii didactice

moderne, active, se înscrie în domeniul încercărilor și căutărilor creative de a ameliora și eficientiza munca educatorilor cu subiecții educației sale.

Definiție și procedee

Metoda a fost propusă de echipa de cercetare Fours boys of Frisco (cei patru băieți din San Francisco). Scopul său principal este de a identifica probleme complexe și dificile și de a le rezolva pe căi simple și eficiente.

Metoda Frisco a fost concepută să folosească două procedee:

1. Aplicarea listei de control (check list);
2. Brainstorming-ul regizat (staget brainstorming).

Lista de control reprezintă un chestionar alcătuit dintr-o succesiune de întrebări care să permită formularea unor concluzii clare și care lămurește conținutul problemei propuse spre rezolvare.

Chestionarul (lista de control) trebuie să respecte o serie de condiții:

- să conțină întrebări simple, fără echivoc, formulate clar, fără a lăsa loc interpretărilor;
- întrebările să fie ordonate după o scară psihologică;
- să solicite un număr mic de informații;
- să ceară informațiile pe care elevii le pot da;
- să presupună răspunsuri simple de tipul : da/nu.

Etapele de desfășurare a Metodei Frisco.

Momentele principale ale unei lecții care include Metoda Frisco, corespund, după Ana Stoica, unor etape bine definite:

- profesorul împarte clasa în două echipe : prima echipă, numită și echipa de investigație (investigation team), este alcătuită din zece-cincisprezece elevi; a doua echipă, echipa de concluzionare (inference team), are în componență de cinci-șase membri;
 - profesorul aplică lista de control membrilor echipei de investigație;
 - elevii formulează răspunsuri scrise; echipa de concluzionare identifică problemele, le comentează critic și propune rezolvări obișnuite, clasice;
 - profesorul distribuie membrilor echipei de concluzionare roluri care definesc anumite structuri psihologice: conservatorul, exuberantul, pesimistul, optimistul:
1. Conservatorul apreciază meritul soluțiilor vechi, le punctează neajunsurile și se pronunță pentru menținerea lor fără a exclude eventualele îmbunătățiri; Exuberantul emite idei originale, în posibil de aplicat în practică, asigurând prin aceasta o atmosferă imaginativ-creativă;
 2. Pesimistul este cenzorul care neagă oportunitatea oricărei îmbunătățiri a soluțiilor originale;

3. Optimistul critică poziția pesimistului și susține, în mod realist, soluțiile propuse de exuberant.

La sfârșitul discuțiilor, profesorul sistematizează ideile și invită pe elevi să formuleze concluziile necesare; profesorul realizează evaluarea pe baza răspunsurilor la chestionar și a ideilor exprimate de participanți.

O lecție de limba română se înscrie pe traiectoria unui învățământ modern, dacă solicită efortul intelectual, dacă prin activitățile, pe care aceștia le desfășoară, aduc anumite contribuții personale, care să reprezinte rezultatul căutărilor și al investigațiilor personale, și pe această cale să încerce satisfacția strădaniilor depuse, aceasta fiind una din „caracteristicile modului uman de a fi.

În concluzie, la vârsta școlară, limba română se învață cu mare ușurință, iar ei, ca obiect de învățământ îi revin sarcini precise pentru dezvoltarea capacităților de comunicare și de creație. Prin cultivarea capacităților creatoare se realizează cunoașterea prin inovație, invenție, creație.

Bibliografie:

1. Ana Stoica, Creativitatea elevilor, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1983;
2. Cerghit, I., Metode de învățământ, ed. a III-a, București, Editura Didactică și Pedagogică, 2002;
3. Gliga, I., Învățarea activă, MEC., București, 2001;
4. Jiga, I., Negruț, I., Învățarea eficientă, Editura Editis, București, 1999;
5. Pintilie, Mariana, Metode moderne de învățare-evaluare, Editura Eurodidact, Cluj- Napoca, 2003.

Avantaje si dezavantaje ale comunicarii electronice

Prof.înv. primar Vulc Elena Mihaela - Colegiul Național „Mihai Eminescu”Petroșani

Comunicarea electronică este una din formele comunicării prin intermediul căreia sunt transmise date, informații, imagini, semnale și așa mai departe. Comunicarea electronică nu este o noutate, și deși are beneficii multiple, există și câteva aspecte ce ar putea fi considerate negative.

Aspecte pozitive

- Comunicarea electronică oferă beneficii persoanelor din întreaga lume, permițându-le să împărtășească informații, să interacționeze direct, în ciuda impedimentului distanței.
- Conversațiile pot fi vizuale, textuale sau audio.
- Ca și proces, comunicarea a fost eficientizată în ceea ce privește domeniul afacerilor, finanțelor, schimbului, în ceea ce privește obținerea de informații și multe altele.
- Mesajele transmise pot fi stocate permanent sau temporar, procesul învățării este cu mult facilitat și eficientizat.
- Cum comunicarea electronică nu folosește nimic fizic, banii cheltuiți pentru achiziționarea hârtiei, pentru imprimat și alte astfel de costuri sunt evitate.

Aspecte negative

- Principala problema ce vizează comunicarea electronică este securitatea. Computerul poate fi afectat de viruși, de hackeri sau de altele și efectele adverse se fac simțite atât asupra computerului cât și a rețelei. Volumul datelor transmise este unul mare, într-un timp relativ scurt, iar acest volum mare poate fi uneori dificil de vizualizat și înțeles rapid pentru a se putea oferi un feedback.
- Viteza cu care sunt transmise mesajele alterează adesea structura lor și astfel uneori pot fi interpretate greșit. Mesajele pot fi de asemenea modificate sau însoțite de diverse programe malițioase precum viruși, viermi sau alte lucruri ce pot să afecteze computerul și pot fi dificil de detectat.
- O altă problemă legată de comunicarea electronica este cea legată de securitatea emailului. Trimis prin rețea sub forma de pachete, acestea trebuiesc să treacă printr-un număr de routere și computere înainte de a ajunge la destinație. Astfel există șanse ca emailul să fie alterat până ajunge la destinatar.

Majoritatea îmbunătățirilor tehnologice au atât aspecte favorabile cât și defavorabile. In ciuda tuturor dezavantajelor însă, majoritatea dintre noi depindem de comunicarea electronică atât în ceea ce privește viața personală dar și viața profesională.

Fitoterapia - terapia cu plante

Prof. ZORILĂ COCULEANA, Școala Gimnazială „I.D. Sîrbu” Petrila

Plantele au o importanță deosebită în viața oamenilor deoarece ele asigură aportul de vitamine și substanțe nutritive de care aceștia au nevoie, iar prin procesul de fotosinteză își îndeplinesc rolul de plămân verde al planetei.

Plantele ne oferă vitamine, grăsimi, micro și macroelemente, ceară, amidon, proteine, celuloză etc. După perioada primului război mondial, din cauza lipsei de medicamente, oamenii au început să caute un efect similar cu cel al medicamentelor în plante. Așa s-a descoperit și morfina, care, după cum bine știm, are un efect analgezic.

Ierburile au o importanță mare în culturile horticole, deoarece unul dintre scopurile principale ale producției de medicamente este de a produce ingrediente active din plante cât mai curate posibil, fără contaminare sau agenți chimici, sintetici. Aceste plante bio nu sunt potrivite doar pentru vindecare, ci se pot folosi în mai multe moduri.

Vindecare (medicina alternativă): Atât în medicina veterinară, cât și în tratarea oamenilor au fost recunoscute pentru o gamă variată de utilizări. Datorită ingredientelor active pe care le conțin, se pot folosi în creșterea ecologică a animalelor. Fitoterapia este utilizată în medicina veterinară, ca urmare a îmbunătățirii calității cărnii a animalelor. Datorită faptului că în aceste ierburi nu există materiale chimice, sintetice, carnea va avea un raport mai favorabil de proteine și grăsimi.

Industria cosmetică: Cel mai adesea se utilizează extracte din plante (uleiuri esențiale, antioxidanți naturali). Multe fabrici de cosmetice cumpără plantele din ferme ecologice, pentru prelucrare. În plus, coloranții vegetali obținuți natural sunt utilizați în industria cosmetică. Din florile de șofran se extrage galbenul, din frunzele de urzică verdele.

Industria alimentară: În ceea ce privește cumpărarea plantelor medicinale, industria alimentară are cea mai importantă legătură cu achiziționarea plantelor bio (se utilizează la: condimente, suplimente nutritive, ceaiuri).

Odată cu descoperirile științifice ale secolului XX, fitoterapia a ieșit din empirism, punându-se bazele terapiei cu plante pe baze științifice. Nu mică le-a fost însă mirarea cercetătorilor, când pe baza analizelor

chimice și a testelor clinice, au confirmat în proporție de peste 80%, proprietățile farmacodinamice ale plantelor, întocmai cum erau prescrise de către medicina populară.

Punctul esențial în ceea ce privește substanțele active din plante îl reprezintă materia primă care trebuie să provină din culturi controlate, să poată asigura calitatea de la semințe până la planta matură și să se poată face selecția plantelor cu cea mai mare concentrație de substanță activă, precum să și asigure aceeași cantitate de substanță activă indiferent ce cantitate de produs vegetal este utilizată la extracția principiului activ.

A apărut ca o continuare a celei tradiționale, chimia și farmacologia plantelor dezvoltate în mod extensiv în ultimele decenii ajutând la aprecierea, înțelegerea și extinderea folosirii multora dintre plantele cunoscute. În același timp, prin sinteza unor principii active din plante, fitoterapia a reprezentat locul de plecare al medicinei moderne a prezentului, multe dintre medicamentele alocate prescrise astăzi datorându-se fitoterapiei.

Fitoterapia modernă oferă un sprijin eficient pentru menținerea unei bune stări de sănătate a populației. Unul dintre marile avantaje ale fitoterapiei este faptul că absorbția principiilor active din plante se face în mod firesc de către organism, având rareori efecte secundare sau adverse (date în general de supradozări și nerespectarea modului de preparare).

O abordare medicală integrativă are în vedere evaluarea stilului de viață, a surselor de stres psihoemoțional, a tuturor factorilor potențiali predispozanți care suprapuși peste factorii constituționali (nativi) ar putea produce o vulnerabilitate individuală la boala respectivă.

Fitoterapia modernă s-a dezvoltat și ramificat în multe direcții, fiind îmbogățită de fiecare din ele.

RAMURILE FITOTERAPIEI:

Aromaterapia

Utilizează esențele de plante sau uleiurile esențiale, extrase prin distilare. Ea este folosită mai ales în scop preventiv, ajutând la preîntâmpinarea bolilor cu recidivă și pentru echilibrarea stărilor organismului.

Gemoterapia

Utilizează extractele alcoolice și glicerinate de țesuturi vegetale tinere. Preparatele sunt prezentate sub forma distilată de două ori, fiecare extract are o acțiune asupra unui organ sau funcție.

Herboristeria

Utilizează plante proaspete sau uscate preparate prin decoctie, infuzie, macerație. Aceste preparații sunt băute sau inhalate, aplicate pe piele, adăugate apei de baie sau capsule cu praf din plante uscate care se înghit.

Homeopatia

Se ocupă cu tratamentul bolilor prin stimularea capacității de vindecare a organismului precum și cu prevenirea apariției afecțiunilor la cei predispuși. Utilizează plante în mod preponderent. Sunt utilizate plantele proaspete în macerație alcoolică, produsul obținut este folosit în diluții.

Fitoterapia chineză

„Medicina tradițională chineză” include acupunctura și dietetica chineză, de asemenea, pe lângă plante se folosesc și ingrediente de origine animală și minerală pentru a maximiza efectele și pentru a elimina posibilele efecte secundare.

Fitoterapia farmaceutică

Utilizează produse de origine vegetală obținute prin extracție și care sunt diluate în alcool etilic sau într-un alt solvent. Sunt prezente sub forma de sirop, de picături, de supozitoare, capsule, etc.

Pentru a evita orice risc, este benefic să ne informăm înainte de a apela la un tratament naturist și să încercăm să utilizăm acele plante medicinale care au o susținere științifică.

Bibliografie:

1. Constantin Milică „Tradiția medicinei naturiste la români” , 2008;
2. Raiciu Anca Daniela „Fitoterapie- sănătate pentru omul modern”S.C. HOFIGAL EXPORT-IMPORT S.A;
3. <https://www.pharma-business.ro/noi-reglementari-in-domeniul-suplimentelor-alimentare-si-produselor-dinplante-medicinale>.

Scoala un liant între bunici, părinți și copii

Prof. Marioane Cristiana Maria - Liceul Tehnologic „Dimitrie Leonida” Petroșani

Studiile arată că șansele copilului de a crește, de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune cresc pe măsură ce părinții sunt mai implicați în educația copilului.

Conform raportului Desforges 2003 s-a ajuns la această concluzie „Ceea ce fac părinții cu copiii acasă de-a lungul procesului de educație este mai important decât orice alt

factor...” Eu ca și cadru didactic dar și în calitate de părinte consider că este important să se realizeze un parteneriat solid între părinți, bunici, familie, școală cât și alți membrii ai comunității implicați în acest proces complex al dezvoltării și educării copiilor noștri.

Familia în care copilul se naște sau în anumite cazuri familia în care va crește este prima școală a copilului. Ea răspunde de nevoile elementare ale copilului, de protecția acestuia, exercitând o influență atât de puternică, încât urmele ei rămân întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

În momentul în care copilul intră la școală responsabilitatea părinților se amplifică în funcție de complexitatea sarcinilor ce provin în urma procesului instructiv-educativ. Acum este crucial ca familia pe de o parte cât și școala de cealaltă parte să formeze un tot unitar, comunicarea între cei doi piloni importanți (familie-școală) să fie eficientă deoarece de această relație va depinde formarea personalității și viitorul copilului .

Copilul devenit elev se află în dublă subordonare, pe de o parte față de părinți, pe de altă parte față de cadrele didactice, el copilul elev va trebui pus în centrul acțiunii educaționale, astfel încât întreaga activitate la care este solicitat trebuie concepută și dirijată în direcția în care elevul să fie educat, dar în același timp îndrumat, relevându-i-se sistematic rezultatele pozitive și corectându-i-se greșelile. Din această perspectivă, rolul părinților față de copilul devenit elev se schimbă. Ei înșiși au nevoie de îndrumarea învățătorilor, de instruire în ceea ce privește modul de efectuare a sarcinilor școlare și controlul conduitei elevului. Școala ar trebuie să ofere stabilitate, echilibru, încredere și libertate de dezvoltare pentru noul om. Este greșit ca școala

șă fi percepută ca o structură obligatorie, generatoare de efort care spulberă plăcerea de a descoperi de a explora practic diminuează plăcerea de a învăța.

Colaborarea școlii cu familia trebuie să fie cât mai diversificată. Sunt multiple metode de implicare a familiei în viața școlii printre acestea amintim: ședințele, lectoratele, însoțirea elevilor în excursii, tabere alături de educatori, realizarea unei zile dedicate unor meserii în cadrul cărora părinții care profesază aceea meserie să prezinte în fața copiilor aceea meserie (copii sunt încântați să-și vadă părintele în fața clasei). S-a dovedit că implicarea familiei cât și existența unui liant școală și familie, alături de copil în parcursul învățării conduce la rezultate mai bune la învățatură, reducerea absenteismului, îmbunătățirea abilităților sociale și a adaptabilității copiilor, diminuarea comportamentelor de risc în rândul elevilor.

Cu toate aceste studii care dovedesc rolul primordial al implicării active a familiei în viața școlarului de multe ori pe parcursul anilor, în calitate de diriginte am întâlnit familii care nu sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Altor familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor, le lipsesc pregătirea psiho-pedagogică, experiența, în acest context școlii îi revine să îndeplinească o misiune mult mai complexă în educarea " puiului de om " și acest lucru se poate realiza doar prin planificare și implementare de proiecte în care să se amplifice implicarea familiei alături de școală.

În concluzie scopul educației este de a forma un om cu o gândire liberă, creativ și sociabil și cum spune un vechi proverb " Profesorii încurajează mințile să gândească, mâinile să creeze și inimile să iubească".

Bibliografie :

1. Baban A. Consiliere educațională Cluj-Napoca 2001
2. Baran-Pescaru A. Parteneriat în educație : familie-școală, Editura Aramis București 2004
3. Cucuș Constantin Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Editura Polirom, Iași, 2009
4. Golu M. Bazele psihologiei generale Editura Universitară București 2002
5. Jucu, R., Manolescu, M., Pedagogie, Editura Fundației Culturale „D. Bolintineanu”, 2001
6. <https://edict.ro/legatura-dintre-scoala-si-familie-un-pas-important-spre-succes/>
7. <https://www.aberdeencity.gov.uk/sites/default/files/2018-06/Parental%20Engagement%20Leaflet%20>

Învățăm împreună!

Prof. Mihaela Marița - Liceul Tehnologic „Dimitrie Leonida” Petroșani

Da! Copii, profesori, experți în consiliere, oameni care au de dat exemple pozitive sau care sunt interesați de viitorul nostru, animatori socio-educativi și traineri de dezvoltare personală, toți avem de învățat unii de la alții și putem învăța împreună pentru un viitor mai bun!

Asta se întâmplă, începând din toamna anului 2022, la Școala Gimnazială nr. 2 structură a Liceului Tehnologic „Dimitrie Leonida” Petroșani, în cadrul proiectului *ÎNVĂȚĂM ÎMPREUNĂ* finanțat prin Programul Național pentru Reducerea Abandonului Școlar pentru trei ani școlari. În cadrul acestui proiect am propus o serie de activități care să vină în întâmpinarea nevoilor elevilor de gimnaziu cu risc crescut de abandon școlar sau de eșec școlar, care de cele mai mult ori este una dintre cauzele abandonului. Pe lângă activitățile propriu-zise cum ar fi : ore de sprijin pedagogic, consiliere individuală și de grup, consiliere parentală, tabere, premii, ateliere de creație, cluburi sportive, ateliere de dezvoltare personală, se urmărește și asigurarea dotărilor necesare pentru crearea unui mediu adecvat desfășurării activităților propuse.

În acest sens, prin proiect este finanțată achiziția de cărți, rechizite, materiale necesare atelierelor de creație și sportive, dar și partea de digitalizare concretizată în amenajarea unui laborator multifuncțional dotat cu unități all-in-one, display interactiv, ochelari de realitate virtuală, multifuncționale și roboței.

